

Çocuklar için Dünya Klasikleri-10

ALİ BABA VE KIRK HARAMİLER

**ALİ BABA
ve
KIRK HARAMÎLER**

**ALİ BABA
ve
KIRK HARAMÎLER**

ALİ BABA ve KIRK HARAMİLER
Çocuklar İçin Dünya Klasikleri - 10

Copyright © Gonca Yayınları, 2009

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'ne aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör
Erol ERGÜN

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Resimleyen
Murat BİNGÖL

Sayfa Düzeni
Bekir YILDIZ

Kapak
Nurdoğan ÇAKMAKÇI

ISBN
978-605-4189-31-1

Yayın Numarası
227

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan A.Ş.
TS EN ISO 9001:2000
Ser No: 300-01
Sarnıç Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir / İZMİR
Tel: (0232) 252 22 85
Temmuz 2009

Genel Dağıtım
Gökkuşluğu Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey / İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

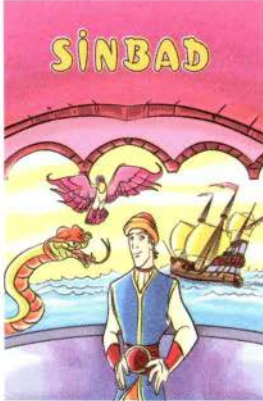
Gonca Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar / İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.goncadergisi.com

İÇİNDEKİLER

ALİ BABA
VE
KIRK
HARAMÎLER

1

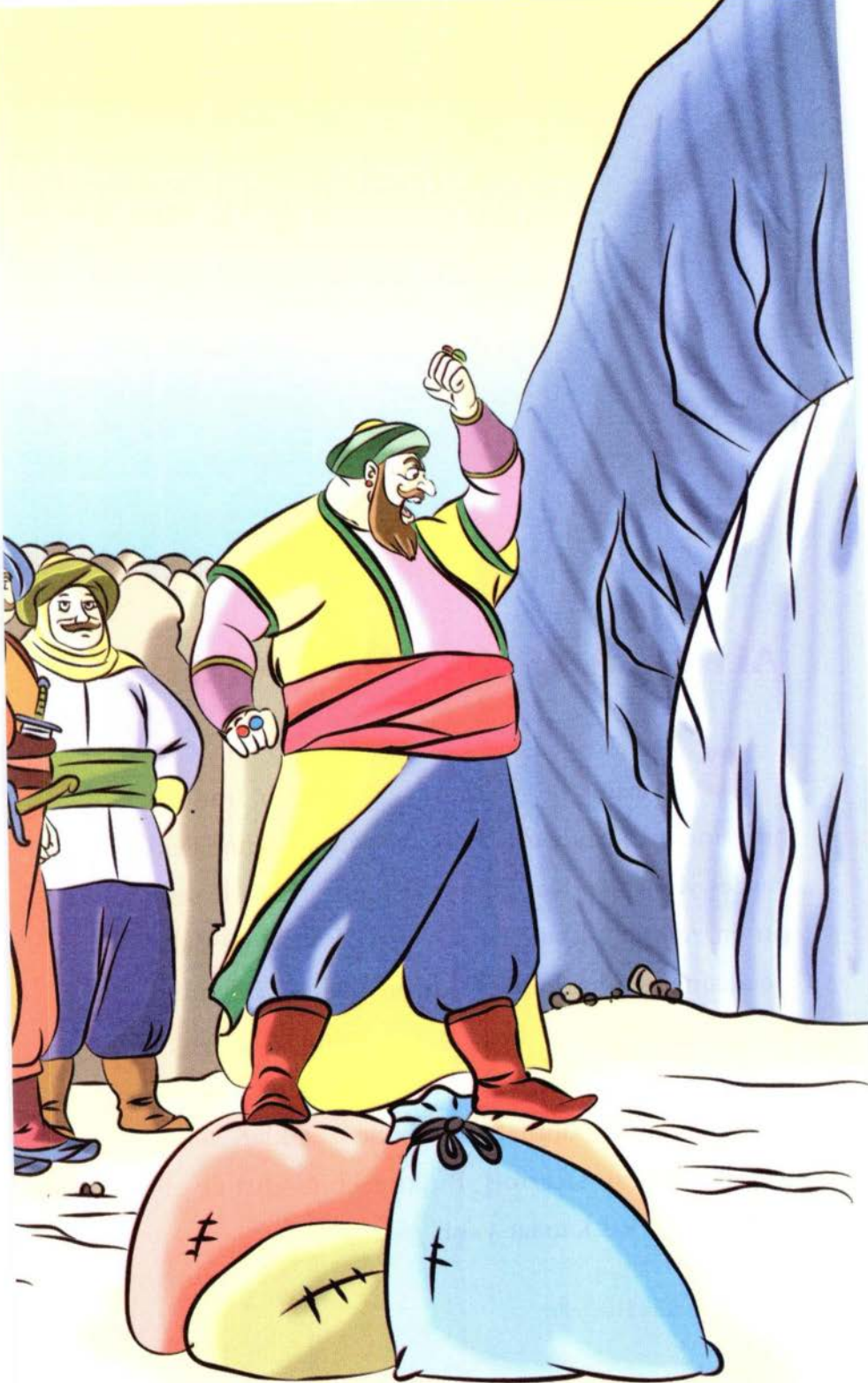

SİNBAD'IN
MACERALARI

37

ALİ BABA VE KIRK HARAMÎLER

Bir varmış bir yokmuş, vaktiyle bir İran şehirlerinden birinde Ali Baba ve Kasım adında iki kardeş yaşarmış. Kasım, eşinin malı sayesinde şehrin en zengin tüccarlarından biri olmuş. Ali Baba ise aksine kendisi kadar fakir bir kadınla evlendiği için yıkık dökük bir evde oturuyormuş. Varı yoğun sadece üç eşeginden ibaretmiş. Her gün ormana giderek kestiği odunları bu eşeklere yükler, sonra da şehre getirip satarmış. Başka hiçbir geliri de olmadığından kıt kanaat yaşar gidermiş.

Yine bir gün ormanda odun kesen Ali Baba, kendisine doğru bir toz bulutunun geldiğini görmüş. Hemencecik toparlanıp bu toz bulutunun sebebini anlamaya çalışmış. Dikkatle bakınca dört-nala koşan atlıların geldiğini görmüş. Çok zeki ve güngörmüş bir insan olan Ali Baba, bu atlıların, ünü her tarafa yayılmış olan Kırk Haramîler olabileceğini düşünmüş. Onların çok kötü insanlar olduğunu bildiği için de eşeklerini bir tarafa bırakmış ve kendi başının çaresine bakmanın yollarını aramış. Bu endişe ile hem gizlenmeye elverişli, hem de etrafı rahatça görebilen kocaman bir ağacın tepesine çıkmış. Bu ağaç, her tarafı ıssız bir kayanın eteğinde yükseliyormuş. Kaya ise ağaçtan o kadar yüksek ve öyle yalçınmış ki hiçbir yerinden aşip gitmeye imkân yokmuş.

Kısa bir süre sonra iri yarı, güçlü kuvvetli ve silâhlı olan haramîler, kayanın önüne gelip atlarından inmişler.

Kalbi güm güm atan Ali Baba, bu korkunç adamları tek tek sayarak kırk kişi olduklarını anlamış. Tahmini doğru çıktığı için de korkusu bir kat daha artmış. Haramîler burayı toplanma ve sığınma yeri olarak kullanırlarmış.

Haramîler kayanın önüne iyice yaklaştıktan sonra hep beraber atlarından inmişler. Hayvanlarını da etraftaki ağaçlara bağlamışlar. Daha sonra da getirdikleri ağır heybeleri sırtlanmışlar. Bu heybeleri zorlanarak taşıyorlarmış. Bu sebeple Ali Baba heybelerde altın ve gümüş olduğuna kanaat getirmiş.

Haramîlerin reisi en önde kayaya yaklaşmış ve Ali Baba'nın sığındığı ağacın altına gelmiş. Ali Baba'nın da rahatlıkla işitebileceği bir ses tonuyla,

– Açıl susam, açıl, demiş.

Bunun üzerine kaya ortadan yarılmış ve büyük bir geçit açılmış. Haramîlerin reisi, bütün adamlarına içeriye girmelerini emretmiş. Hepsi girdikten sonra etrafı kontrol ederek kendisi de içeri girmiş. Çok geçmeden açılan kapı üzerlerine kapanmış.

Korkusundan ne yapacağını bilemeyen Ali Baba, bu manzara karşısında dehşete kapılmış. Haramîler, uzun süre mağaranın içinde kalmışlar, fakat Ali Baba saklandığı yerden inmeye bir türlü cesaret edememiş.

Nihayet kapı, tekrar açılmış ve en önde reisleri olmak üzere Kırk Haramîler, birbiri ardınca dışarıya çıkmışlar. Hepsi çıktıktan sonra reisleri, son bir kez daha içeriyi kontrol etmiş.

– Kapan susam, kapan, demiş.

Sonra hep beraber atlarının yanlarına dönüp yola çıkmışlar. Ali Baba, kaybolup gidinceye kadar onları uzaktan takip etmiş. Ne olur ne olmaz diye de ağacın üzerinden uzun bir süre inmemiş. Bu arada çete reisinin kayanın ortasındaki kapıyı açıp kapatırken söylediği sözleri, unutmamak için sık sık içinden tekrar ediyormuş. Derken kendi kendine: “Acaba bu sözleri ben söylesem o zaman da aynı şekilde kaya açılır mı?” demiş.

Bu merakla da hemen ağaçtan inip çalılıkların arasına dalmış. Kayanın ortasındaki kapıyı görüp yaklaşarak yüksek sesle,

– Açıl susam, açıl, demiş.

O anda kaya kapı ardına kadar açılmış. Ali Baba, yavaş adımlarla içeri girmiş. Karanlık olacağını düşündüğü mağaranın tepesinde bir oyuk varmış. Bu oyuktan gelen ışıkla her taraf görülebiliyormuş. İçeri girince kapı kendiliğinden kapanmış. İçeriye bir göz gezdirince Ali Baba’nın şaşkınlığı bir kat daha artmış. Çünkü bir tarafta üst üste yığılmış kıymetli eşyalar, ipek kumaşlar ve çok pahalı halılar varmış. Diğer tarafta ise torbalar içine doldurulmuş altın ve gümüş paralar gözüne ilişmiş.

Bu kadar hazineyi daha önce rüyasında bile görmeyen Ali Baba, hayretinden adeta donakalmış. Kendi kendine: “Herhâlde bu mağara yüz yıllardan beri, haramîlerin barınağıdır.” diye düşünmüş.

Ali Baba şaşkınlığı bırakıp mağaradan çıkmış. Eşekleri alıp tekrar mağaraya girmiş. Sefaletten ve fakirlikten kurtulacağı için çok seviniyormuş. Altınların üç eşeğine yükleyebileceği kadarını almış, kimsenin görmemesi için de üzerlerine odun yığmış. Nihayet bu işi bitirince dışarıya çıkmış ve kapının kapanması için,

– Kapan susam, kapan, demiş.

Çünkü bu kapı, içeriye girdikten sonra kendiliğinden kapanıyor ve dışarı çıkınca da açık kalıyormuş.

Ali Baba, altın yüklü eşeklerle evine varmış. Eşeklerini küçük avluya koymuş ve yalnız kalabilmek için kapıyı iyice kilitlemiş. Sonra da altınların üstlerine kapattığı odunları atarak, torbaları eve götürmüş ve içindekileri karısının önüne boşaltmış. Bu yığın yığın altınları görünce kadın neredeyse küçük dilini yutacaktı. Ali Baba’ya,

– Aman Allah’ım! Nereden buldun bu kadar altını, diye sormuş.

Ali Baba, başından geçenleri güzelce anlatmış. Bu sırrı iyi saklamasını ve ağızından hiçbir şey kaırmamasını sıkı sıkı tembih etmiş. Ardından Ali Baba'nın karısı şöyle demiş,

– Burada ne kadar altın olduğunu tam tamına bilmiyoruz. Ben gidip komşudan bir ölçek alayım da şunları iyice bir leyim. Sen de bu arada altınları gmecek bir çukur kazarsın.

Sonra da yakınlarında oturan kayın biraderi Kasım'ın evine gitmiş ve kısa bir süreliğine kendisine bir hububat leği vermesini rica etmiş. Kasım'ın karısı çok şüpheci bir kadınmış. Ali Baba'nın fakirliğini bildiği için de onların ne tür bir tahıl leceklerini merak etmiş. leği vermeden önce gayet ustalıkla dibine bir sakız yapıştırmış ve kadının eline leği öylece vermiş.

Ali Baba'nın karısı ise çok safmış, hiçbir şey fark etmeden leği alarak evine dönmüş.

leği altın yığınının üstüne koymuş ve altınları doldurup boşaltmaya başlamış. Böylelikle altınların hepsini ölçüp bitirmiş. Önceden tasarladıkları gibi Ali Baba altınları gömerken, karısı da işi biten leği öylece götürüp geri vermiş.

O daha arkasını döner dönmez, Kasım'ın karısı kabı tersine çevirmiş ve dibine bir altının yapışık

olduğunu görmüş. Kadın hayretinden neredeyse düşüp bayılacaktı. Kalbini müthiş bir hırs sarmış ve kendi kendine,

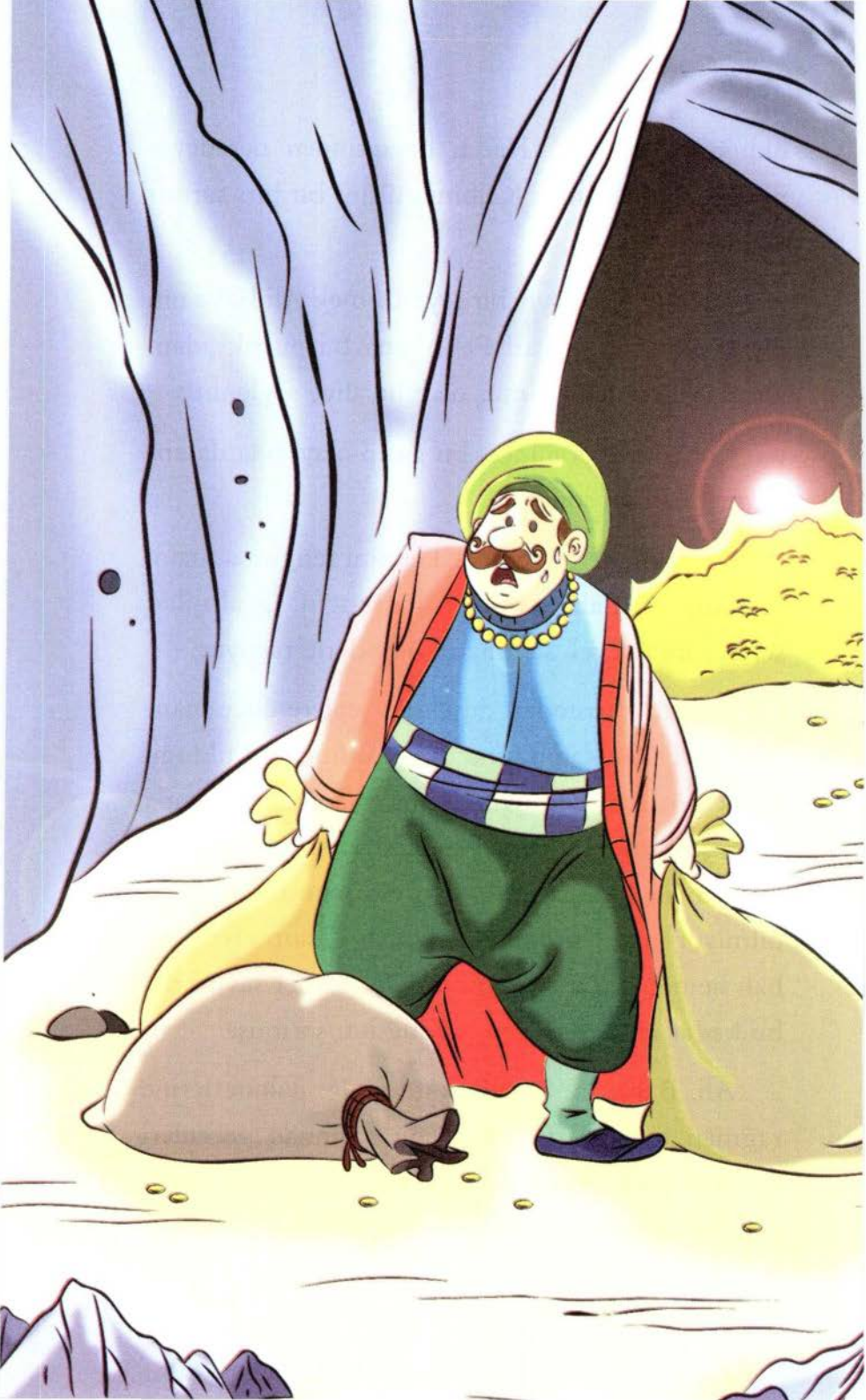
– Nasıl olur böyle bir şey? Demek Ali Baba'nın ölçek ölçek altını var! Peki, ama bu pısırik adam altınları nereden bulmuş olabilir, diye söylenmiş.

Kocası eve dönünce, bu garip olayı ona da anlatmış. Lafının sonunda,

– Kasım, demiş. Sen de kendini zengin sanırsın. Hâlbuki Ali Baba senden daha zengin. O, altınları senin gibi tek tek saymıyor, ölçeklerle tartıyor.

Kasım, karısından duyduğu şeylere önce inanmamış. Fakat kadın, ona ölçeğin dibinde bulduğu altını gösterince duyduklarına inanmak zorunda kalmış. Çünkü bu para o kadar eski imiş ki üstünde resmi olan hükümdarın kim olduğunu Kasım da bilmiyormuş. Kardeşini kıskanan Kasım ertesi sabah hemen onun evine gitmiş. Tehditler savurarak bu kadar altını nereden bulduğunu sormuş.

Ali Baba, aç gözlü kardeşinin hakaretlerine rağmen, iyi niyetinden dolayı başından geçenleri ona anlatmış. Mağaraya girerken ve çıkarken neler yapması gerektiğini de bir bir açıklamış.

Kasım, ertesi gün erkenden sırtlarına kocaman sandıklar yüklediği on katırla yola çıkmış. Bu sandıkları altınla doldurmak niyetindeymiş. Hatta bir sonraki seferi de planlamış, o zaman daha fazla sandık götürecekmış. Hatta develerle gitmeyi bile düşünmüş. Neyse çok geçmeden, Ali Baba'nın kendisine tarif ettiği kayanın yanına varmış.

– Açıl susam, açıl, demiş.

Kapı büyük bir gürültüyle açılmış. Hemen içeriye giren Kasım, daha ne olduğunu anlamadan, kapı kapanmış. Kasım çok korkmasına rağmen büyük bir hırsla altınları aramaya başlamış. Çok geçmeden gözleri fal taşı gibi açılmış.

– Aman Allah'ım, hayal mi görüyorum! Bu da ne! Meğer Ali Baba'nın anlattıkları, gördüklerimin yanında bir hiçmiş, diye haykırmış.

Bu sevinçle getirdiği torbaları altınlarla doldurmaya başlamış. “Yaşasın zengin oldum!” diyerek bir o tarafa bir bu tarafa koşuşturuyormuş. Altınlarla o kadar meşgul olmuş ki zamanın nasıl geçtiğini anlayamamış. Sonunda bitkin düşen Kasım, altınlarla ilgili hayallere dalarak orada uyuya kalmış.

Uyandığında ise yakalanma endişesiyle çuvalardan birini sırtlayarak hızla kapıya yönelmiş.

Kapıyı açmak isteyince, cimriliğinin ve hırsının verdiği duygulara kapılarak asıl söylenmesi gereken sözü unutmuş.

– Açıl arpa, açıl, deyivermiş.

Kapının açılmadığını görünce şaşırılmış. Ve diğer tahıl isimlerini sayıp dökmüşse de hiçbir tılsımlı kelime olmadığından kapı açılmamış. Bir türlü “susam” kelimesini hatırlayamayan Kasım’ın korku ve endişesi daha da artmış. Bu korku ile sırtındaki torbaları yere fırlatıp mağaranın içinde deliler gibi koşmaya başlamış.

Akşama doğru mağaraya dönen Kırk Haramîler, kayanın etrafında sandıklarla yüklü katırları görünce hiddetle kapıya yönelmişler. Kasım’ın bir türlü hatırlayamadığı tılsımlı sözü söyleyince kapı açılmış. Kapının açılmasıyla birlikte Kasım, ok gibi dışarı fırlamış. Hatta reisi yere düşürmüştü. Fakat haramîler kılıçlarını çekmişler ve Kasım’ı derhâl öldürmüşler.

Onu öldürdükten sonra da ilk işleri mağaraya girmek olmuş. Kapının yanında Kasım’ın kaldırıp getirdiği torbaları bulmuşlar ve bunları hemen yerlerine koymuşlar. Ancak daha evvel Ali Baba’nın alıp götürdüğü torbaların eksikliğini

fark edememişler. Yine de bundan sonra bu tür hadiseler olmasın diye Kasım'ın ölüsünü dört parçaya bölmüşler ve bu parçaların ikisini mağaranın kapısının bir yanına, diğer ikisini de öbür yanına koymayı kararlaştırmışlar. Bu işi de hallettikten sonra kervanların geçtiği yollarda pusu kurmak üzere tekrar atlarına binip gitmişler.

Aradan bir gün geçmiş, Kasım eve dönmeyince karısı endişelenmeye başlamış ve ne yapacağını bilememiş. Ağlaya ağlaya Ali Baba'ya gitmiş, ona durumu anlatmış. Ali Baba, kadına komşuların dikkatini çekecek hareketlerden uzak durmasını tavsiye ettikten sonra üç eşeği ile hemen yola çıkmış ve ormana gitmiş.

Kayaya yaklaşınca kapının kana bulanmış olduğunu görmüş. Sonra tılsımlı sözü söylemiş ve kapı açılmış. Bir anda kardeşinin cesediyle karşılaşınca dehşete düşmüş. Kardeşi kendisine karşı pek de kardeşçe davranmamış, ama yine de çok iyi kalpli olan Ali Baba, ona karşı son vazifesini yapmakta tereddüt etmemiş. Kardeşinin parçalanmış cesedini eşeklerden birinin sırtına yüklemiş, üzerini örtmek için de bir sıra odun koymuş. Diğer iki eşeğin sırtına da ilk gelişinde yaptığı gibi, altın dolu torbaları yüklemiş ve üzerlerini yine odunla kapatmış.

Eve varınca, içeriye yalnız altın yüklü eşekleri sokmuş ve bunların yükünü indirme işini karısına bırakmış. Karısına birkaç kelime ile Kasım'ın başına geleni anlattıktan sonra da öteki eşiği yengesinin evine götürmüştü.

Ali Baba kapıyı çalınca evin hizmetçisi Mercan açmış. Mercan akıllı, sadık ve en güç işleri başarmakta mahir bir kızmış.

Ona,

– Mercan, demiş. Sana gizli bir şey söyleyeceğim, ama senden ilk isteyeceğim şey bir sır küpü olmandır. Öğrenince anlayacaksın ki bu sırrı saklamamız, hem hanımın hem de benim için çok önemli. İşte bak, efendinin cesedi bu iki heybenin içerisinde. Şimdi yapmamız gereken, onu kendiliğinden ölmüş gibi gömmektir. Haydi, git, hanımını çağır da durumu anlatalım.

Mercan hemen gidip hanımına Ali Baba'nın geldiğini haber vermiş. Kadın, Ali Baba'yı görünce,

– Eyvah, diye haykırmış, herhalde kocamın başına kötü bir şey geldi.

Ali Baba, kadına gördüklerini bir bir anlatmış ve sözlerini şöyle bitirmiş.

– Gerçekten acımız çok büyük. Yapacak bir şey yok. Eğer seni teselli edecekse, elime geçen servetin yarısını sana bağışlamaya hazırım. İstersen bundan böyle beraber otururuz. Karım da iyi kadındır, buna memnun olur. Yalnız iyi düşünelim de kocanın ölümünü başkalarına normal bir ölüm gibi göstermenin yolunu bulalım. Düşmanlarımızın şüphesini uyandırmamak lâzım. Yoksa cesedi çıkarır, muayene ederler.

Bu sözler üzerine Kasım'ın dul karısı, sel gibi akan gözyaşlarını silmiş ve Ali Baba'nın bu iyiliğine teşekkür etmiş. Hemen bir plan tasarlamışlar ve kendilerine göre bir iş bölümü yapmışlar. Bu plan gereği Mercan, her gittiği yerde efendisinin ağır hasta olduğunu söylemiş, eczacıları dolaşarak ilâçlar aramış. Akşam olunca da Kasım'ın karısıyla Mercan birlikte ağıt yakmışlar ve “Kasım öldü, Kasım öldü!” diye haykırmaya başlamışlar. Mercan ile kadının Kasım'ın ölümünü bu şekilde haber vermesi kimseyi şüphelendirmemiş.

Mercan, ertesi gün erkenden çarşıya inmiş ve meydanda kundura tamirciliği yapan Baba Mustafa'ya gitmiş. Bu adam, çarşıda dükkânını en

erken açan esnafmış. Mercan adamın avucuna bir altın koymuş.

Kundura tamircisi,

– Ha yaşasın, demiş, siftah ettik şükür. Ne istiyorsunuz bakalım?

Mercan:

– Baba Mustafa, demiş. Dikiş malzemelerinizi alın da çabuk benimle gelin. Sizinle çok önemli bir işimiz var. Fakat bir şartla! Gideceğimiz yere seni gözlerini bağlayarak götüreceğim.

Baba Mustafa, ilk başta biraz dayatıp olmaz dese de ikinci altını alınca yumuşamış ve vakit kaybetmeden yola koyulmuşlar. Beraberce cenazenin olduğu eve gitmişler. Mercan, her parçası bir tarafa dağılan cesedin bulunduğu odaya girdiklerinde adamın gözlerindeki bağı çözmüş. Sonra da,

– Baba Mustafa, demiş, sizi bu parçaları dikmek için buraya getirdim. Vakit kaybetmeyin. İşinizi bitirince size bir altın daha vereceğim.

Baba Mustafa, manzarayı görünce çok korkmuş ve endişelenmiş. Bu işin başını ağrıatacağını düşünmüş. Fakat bir altın daha alacağını düşününce hemen işe koyulmuş. Kasım'ın ceset parçalarını

bir araya getirmiş ve tek tek dikmiş. Bu iş bitince Mercan, adama bir altın daha vermiş, adamın gözlerini tekrar bağlamış ve onu evine götürmüştü.

Sonra da mahalleden bulduğu birkaç merhametli kimsenin yardımı ile Kasım'ı kefenleyip tabuta koymuşlar. Cenaze namazını kılıp onu defnetmişler. Durumdan kimse şüphelenmemiş.

Kasım'ın gömülmesinden üç dört gün sonra Ali Baba, karısına,

– Kasım'ın karısı teselliye muhtaç. Zavallıyı bir iki hafta yalnız bırakmayalım, gidip onun evinde kalalım. Nasıl olsa evleri geniş, demiş.

Ardından birkaç parça eşyayla altınları da yanlarına alarak merhum kardeşinin evine yerleşmişler.

Bir müddet sonra Kırk Haramîler tekrar mağaralarına gelmişler. Ortada Kasım'ın cesedini bulamadıkları gibi altın torbalarından birçoğunun da yerinde yeller estiğini görmüşler.

– Mağaramızı keşfetmişler, demiş reis. Eğer gözümüzü açmazsak mahvolduk demektir. Adamı kapının sırrını biliyor diye öldürdük. Demek ki bir başkası da bu sırrı biliyor. Herhâlde yakınlarından biri olmalı. O hâlde içimizden cesur, kurnaz, işbilir

bir kişi yabancı kıyafetiyle şehre gitmeli ve öldür-
düğümüz o adamın akıbeti hakkında bilgi edin-
meli. Şehir halkı bu adamın ölümü hakkında ne
diyor? Bu adam kimdir? Nerede oturuyor? Biz bir
kere bunu öğrendik mi, muhakkak öteki adamı da
yakalar ve onu da bize daha fazla zarar vermeden
haklarız.

Bunun üzerine haramîlerden biri kılık değiş-
tirerek ertesi gün seher vakti şehre girmiş. Çarşı
meydanına kadar yürüdükten sonra etrafı iyice
kolaçan etmiş. Sadece bir dükkânın açık olduğu-
nu görmüş: Bu dükkân tabii ki Baba Mustafa'nın
dükkânıymış. Haydut selâm vermiş ve içeriye
girmiş.

– Babalık, demiş. Sen hep böyle erkenden mi
çalışmaya başlarsın? Bu yaşımda, bu zayıf ışımda,
nasıl oluyor da görebiliyorsun? Bu işi ortalık aydın-
lanınca bile yapmak zor görünüyor?

Baba Mustafa biraz saf biriymiş.

– Beni yaşlı görebilirsiniz, ancak gözlerim
yine de sağlamdır, bundan hiç şüpheniz olmasın,
 demiş. Ayrıca ben bu gözlerle buradan daha ka-
ranlık bir yerde bir ölüyü dikmişimdir, diye cevap
vermiş.

Bu sözleri duyan haydut çok sevinmiş, sinsi sinsi gülümsemiş ve içinden keyifle: “Şehre girer girmez öğrenmek istediğimi öğrendim.” demiş.

Daha sonra da bu duruma hayret etmiş gibi,

– Nasıl, bir ölü mü diktiniz? Peki, bir ölü niçin dikilir ki? Herhalde ölüyü sardıkları kefeni kastediyorsun, deyince Baba Mustafa,

– Hayır, canım, diye cevap vermiş. Ben ne demek istediğimi gayet iyi biliyorum. Sen beni konuşturmak istiyorsun, ama boşuna uğraşıyorsun. Ağzımdan bir kelime bile alamazsın.

Bunun üzerine haramî, Baba Mustafa’ya kendisini bu işi yaptığı yere götürürse beş altın vermeyi vaat etmiş. Fakir bir adam olan Baba Mustafa da altınları duyunca dayanamamış ve haramî ile beraber sokağa çıkmış.

– İşte, demiş. Benim gözlerimi burada bağladılar. Benim yönüm de şu tarafa dönüktü.

Haramî cebinden bir mendil çıkartmış ve ihtiyarın gözlerini bağlamış. Daha önce ne kadar yürüdü ve hangi tarafa gittiyse tekrar öyle yürümesini istemiş. En sonunda Baba Mustafa,

– Öyle tahmin ediyorum ki buraya kadar yürümüşük, demiş.

Gerçekten de Ali Baba'nın oturduğu evin önüne gelmişler. Haramî, Baba Mustafa'nın gözündeki bağı çözmeden önce kapıya tebeşirle bir işaret koymuş. Sonra da tamirciye bu evin kime ait olduğunu sormuş. Baba Mustafa da o mahalleden olmadığı için bilmediğini söylemiş.

Bunun üzerine birbirlerinden ayrılmışlar ve haramî ormana doğru yol almış.

Biraz sonra Mercan, alışveriş için evden çıkmış, haramînin kapıya koymuş olduğu işareti görünce kendi kendine,

– Bu işaret de ne oluyor acaba? Yoksa birisi efendime bir fenalık mı etmek istiyor? Ya da birisi şaka mı yapmak istiyor? Her ne maksatla olursa olsun. Her ihtimale karşı tedbiri elden bırakmamalı, demiş.

Hemen eline bir tebeşir almış ve öteki evlerin kapısına da aynı işareti koymuş. Eve gelince yaptığı işten hiç bahsetmemiş.

Diğer taraftan arkadaşlarının yanına dönen haramî, işi nasıl başardığını gururlanarak anlatmış ve hepsini keyiflendirmiş. Sonra hızlıca silahlanmışlar ve şüpheleri üzerlerine çekmemek için ayrı ayrı kabilelerle şehrin yolunu tutmuşlar. Kasım'ın

kapısına işaret koyan haramî ile reisleri şehre en son girmişler. Ali Baba'nın evinin önüne gelince, şu gördüğünüz işareti ben koymuştum.

– İşte bu ev, demiş.

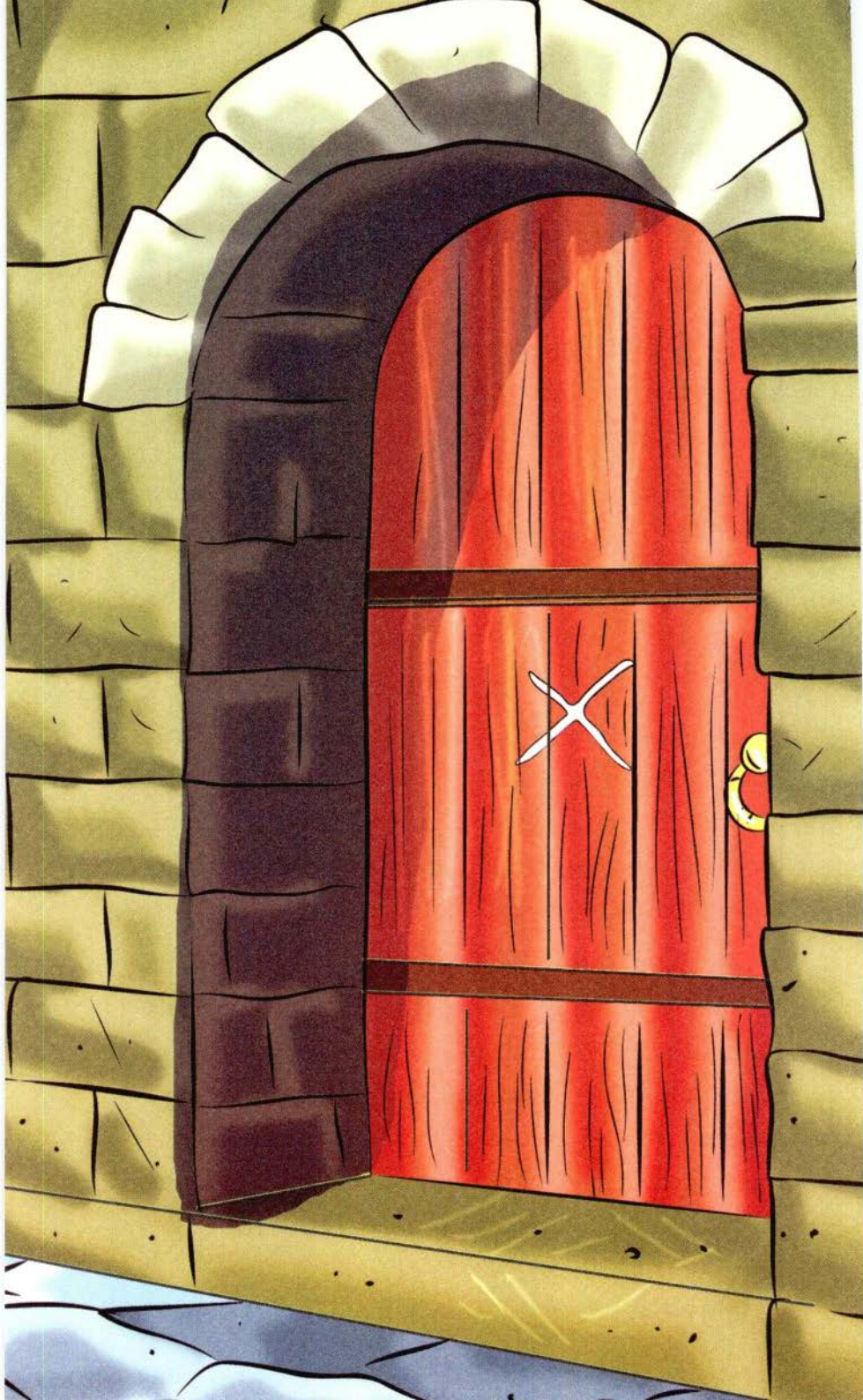
Fakat biraz daha yürüyünce bakmışlar ki bütün kapılarda aynı işaret var. Reis, yanındaki haramîye kapıları göstererek hiddetlenmiş,

– Aptal herif görmüyormusun, diye bağırılmış. Buradaki bütün kapılarda aynı işaret var.

Şaşkına dönen haramî ne cevap vereceğini bilememiş. Reise, yemin üstüne yemin etmiş, yalnız bir tek işaret koyduğunu söylemiş ama nafile.

Bu karışıklık yüzünden planının suya düştüğünü gören reis, derhâl çetesini toplayıp ormana dönmek zorunda kalmış. Derken başka bir haramî, bu işi daha iyi başaracağını iddia etmiş. Reis de dikkatli olmasını söyleyerek görevi ona vermiş.

Bu haramî de sabah şehre gelir gelmez Baba Mustafa'yı bulmuş. İlk haramî gibi o da altınla Baba Mustafa'yı kandırmış ve aynı yolla Kasım'ın evini bulmuşlar. Haramî, daha iyi belli olur diye kapıya kırmızı işaret koymuş. Mercan, bu kırmızı işareti de görmüş. Sonra komşu evlerin kapılarına da aynı şekilde birer kırmızı işaret koyuvermiş.

Bu arada işini bitirdiğini düşünen haramî hemen arkadaşlarının yanına dönmüş, Ali Baba'nın evini öteki evlerle karıştırmamak için ne yaptığını anlatmış. Reisle adamları bu sefer işin gerçekten başarılı olacağına inanmışlar. Yine aynı tedbirlerle şehre girmişler ve doğruca Ali Baba'nın sokağına gitmişler. Ancak yine aynı tabloyla karşılaşmışlar. Bu defa da bütün kapıların üstünde kırmızı işaret varmış.

Bu işten hiç de memnun kalmayan reis, bu sefer daha da öfkelenmiş, fakat çaresiz adamlarıyla beraber tekrar ormana dönmüş. Günlerce düşünmüş. Sonunda, "Olsa olsa ilk gösterilen evdir." diye karar vermiş. Sonra bu evin kime ait olduğunu öğrenmiş. Aradığı evin bu olduğundan emin olmak için plan yapmış.

Yaptığı plan gereği yakındaki köylere gitmişler ve köylerden on dokuz katırla, otuz sekiz kocaman küp satın almışlar. Bu küplerden yalnızca birinde zeytinyağı varmış. Diğer küpler boşmuş. Reis, boş olan bu küplerin içine silâhlı adamlarını koymuş.

Böylece otuz yedi haramîyi, bir zeytinyağı küpünü katırlarına yüklemiş ve hayvanlarını süre süre şehrin yolunu tutmuş. Güneş battıktan sonra şehre varmış. Doğruca Ali Baba'nın evine giderek,

– Efendimiz, demiş. Görüyorsunuz ya, yarın sabah erkenden pazarda satmak üzere zeytinyağı getirdim. Fakat bu geceyi geçirebileceğim bir yer yok. Eğer sizi rahatsız etmezsem, lütfen beni bu gece evinize kabul edin, minnettarınız olurum.

Ali Baba, reisi zeytinyağı satıcısı kıyafetinde olduğu için tanıyamamış.

– Hoş geldiniz, demiş, buyurunuz içeriye!

Katırların yüklerini indirip yemlerine, sularına bakmaları için hizmetçileri vazifelendirmiş. Sahte satıcıyı da sofrasına davet etmiş. Onu güzelce ağırlayıp yatırmış. Sonra Mercan’a,

– Haberin olsun, yarın, gün doğmadan hama gideceğim. Çamaşırlarımı hazırlamayı ve hizmetçi Abdullah’a vermeyi unutma. Ayrıca bana bir de et suyu hazırla, dönüşümde içeceğim, diyerek yatmaya gitmiş.

Bu sırada haramîlerin reisi, adamlarına emirlerini vermek için, sessiz sedasız küplerin konulmuş olduğu avluya sokulmuş. İlk küpten başlayıp sonuncuya kadar her birine gayet yavaş bir sesle,

– Aradığımız ev burası, demiş. Gece yarısı olunca, yattığım odadan küçük küçük taşlar atınca küplerden dışarı fırlayın. Ben yanınıza gelince de

evlerini başlarına yıkalım. Anladınız mı aslanlarım!

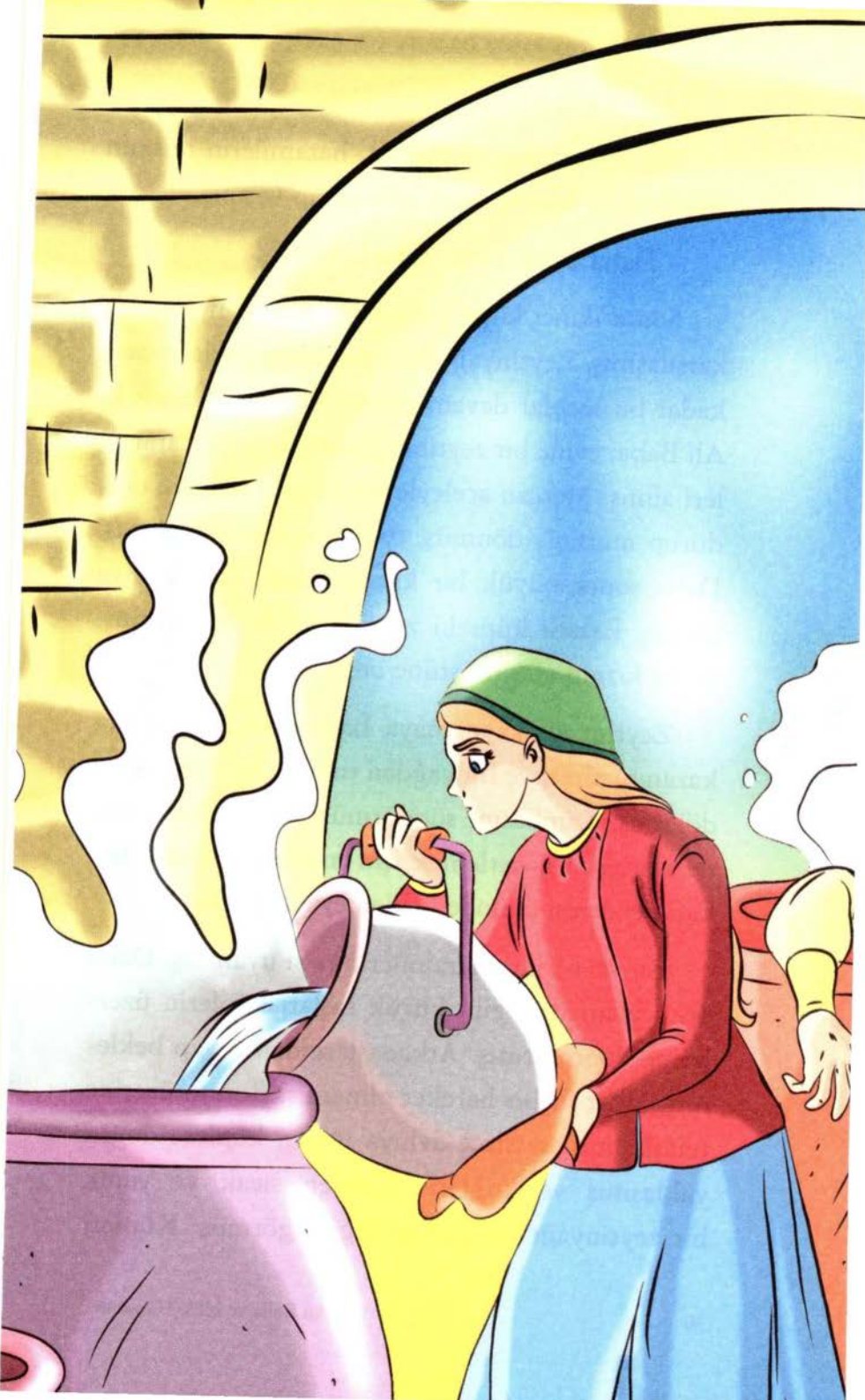
Bu talimatı verdikten sonra da odasına çıkmış ve hemen kalkmaya hazır olmak için elbiseleriyle uzanıp yatmış. Mercan, Ali Baba'nın emirlerini unutmamış, hamam çamaşırlarını hazırlayıp, henüz yatmamış olan Abdullah'a vermiş, et suyunu kaynatmak için de et tenceresini ateşe koymuş. Fakat et suyu tam kaynamaya başlarken lamba sönmüştü. Evde ne zeytinyağı ne de mum varmış. "Şimdi ne yapmalı?" diye düşünürken Abdullah ona,

– Tamam, buldum! Avludaki küpler zeytinyağı dolu değil miydi? Git de avludaki küplerin birinden biraz zeytinyağı doldur. Yağdan aldığımız kadarının ücretini sahibine öderiz, demiş.

Mercan sevinçle zeytinyağı kabını alıp avluya gitmiş. İlk küpe yaklaşırken içerisinde saklanan haramî, gelen kişiyi reisi zannedip seslenmiş.

– Vakit geldi mi?

Kendinden çok emin ve soğukkanlı bir kız olan Mercan, kim olduğunu belli etmemesi gerektiğini hemen anlamış. Ali Baba ile ailesinin büyük bir tehlike içinde olduğunu ve gürültüsüz bir şekilde bunu engellemek gerektiğini düşünmüş.

Hiç bozuntuya vermeden, haramîlerin reisinin sesini taklit ederek onun gibi cevap vermiş,

– Daha değil, biraz daha bekleyin!

Sonra ikinci küpe yaklaşmış, yine aynı soruyla karşılaşmış. Zeytinyağı dolu son küpe yaklaşıncaya kadar bu sorular devam etmiş. Mercan anlamış ki Ali Baba, evine bir zeytinyağı satıcısı değil haramîleri almış. Mercan aceleyle zeytinyağı testisini doldurup mutfığa dönmüş, tekrar lambasını yakmış. Daha sonra büyük bir kazan alarak yine avluya gitmiş, kazanı küpteki zeytinyağı ile doldurmuş. Sonra kızgın ateşin üstüne oturtmuş.

Zeytinyağı kaynamaya başlayınca kızgın yağ kazanını almış ve bu yağdan tek tek küplerin içine dökmüş. Lambasını söndürmüş ve bundan sonra ne olacağını gözetlemek için mutfığın avluya bakan penceresi önünde beklemeye başlamış.

Bir saat sonra haramîlerin reisi uyanmış. Daha önce planladığı gibi küçük taşları küplerin üzerlerine doğru atmış. Arkadaşlarından cevap beklemiş, fakat hiçbir hareket olmamış. Bunun üzerine telâşlanmış, sessizce avluya inmiş, küplere doğru yaklaşmış ve küplerin içinden sıcak ve yanık bir zeytinyağı kokusu geldiğini görmüş. Küpleri

kontrol edince bütün adamlarının ölmüş olduklarını görmüş. Planının suya düştüğünü gören reis, arkadaşlarının ölmesinden duyduğu üzüntü ile hemen evin avluya açılan duvarının üstünden atlayarak kaçmış. Mercan, bütün seslerin kesildiğini görünce evin emniyet altında olduğunu anlamış ve nihayet uyumuş.

Ali Baba, gün doğmadan önce kalkmış ve kendisi uykuda iken evinde geçen hayret verici olaydan habersiz, arkasında hizmetçisiyle beraber hamama gitmiş. Ancak eve dönüp de zeytinyağı küplerini yine aynı yerde görünce şaşırılmış ve Mercan'a bunun sebebini sormuş. O zaman Mercan, ona gece otuz yedi haramîyi nasıl öldürdüğünü anlatmış. Ali Baba, bu sadık hizmetçisine karşı çok minnettar olmuş ve atlattığı büyük tehlikeden dolayı Allah'a bol bol şükretmiş.

Mercan'a,

– Sana hayatımı borçluyum ve şu andan itibaren seni öz kızım gibi görüyorum. Allah, beni senin vasıtanla bu haramîlerin elinden kurtardı. İnşallah yine Allah'ım, beni onların kötülüklerinden korumaya devam eder, demiş ve sözünü şöyle tamamlamış.

– Bundan sonra yapacağımız iş, hiç vakit kaybetmeden ve hiç kimsede şüphe uyandırmadan bu haramîleri gömmektir.

Hemen harekete geçmişler ve haramîleri bahçedeki ağaçların altına kazılan büyük bir çukura gömmüşler. Katırlara gelince Ali Baba bunları, kimseye fark ettirmeden hizmetçisi ile ikişer üçer pazara gönderip sattırmış.

Kırk Haramîlerin reisi başına gelenleri düşündükçe sinirinden deliye dönüyor, gece gündüz Ali Baba'dan nasıl bir intikam alabileceğini düşünüyormuş. Birkaç gün sonra öncekilerden çok farklı bir şekilde kıyafetini değiştirmiş. İyi bir at satın alarak sırtına define mağarasından aldığı kıymetli eşyalardan yüklemiş. Güzelce donattığı bu atla şehirde gezinmeye başlamış.

Sanki yabancı bir tüccarmış da burada yerleşmek istiyormuş gibi bir dükkân kiralamış, dükkânı mallarıyla doldurmuş ve hemen ticaret yapmaya başlamış.

Kiraladığı dükkânın karşısındaki dükkân vaktiyle Kasım'ın dükkânı imiş. Kasım öldükten sonra Ali Baba'ya kalınca Ali Baba da bu dükkânı oğluna vermiş. Haramîlerin reisi, kendisini Hoca Hüseyin

ismiyle tanıtıyormuş. Bu arada komşularına çok kibar davranıyormuş. Özellikle Ali Baba'nın oğlu ile pek sıkı fıkı dost olmaya çalışarak onu, sık sık yemeğe davet etmiş. Hoca Hüseyin'in nezaketine karşı minnet altında kalmak istemeyen delikanlı da babasına bu adamın iyiliklerini anlata anlata bitirememiş ve nihayet Ali Baba da bir akşam onu evine davet etmiş.

Hoca Hüseyin'i değişik kıyafetiyle tanıyamayan Ali Baba, oğluna karşı gösterdiği dostluk ve samimiyetten dolayı ona çok teşekkür etmiş. Ve aralarında güzel bir sohbet başlamış. Derken tam sofraya oturacakları sırada Hoca Hüseyin,

– Affedersiniz, ben hiç tuz sevmem. Yiyeceğim et tuzsuz olabilir mi acaba, demiş.

Bunun üzerine Ali Baba, mutfığa gidip Mercan'ı durumdan haberdar etmiş. Yemeği hazırlamak üzere olan Mercan, misafirin bu arzusuna kızmış ve bunu bir nezaketsizlik saymış.

– Bu tuz yemeyen adam da kim oluyor? Şimdi yemek gecikecek. Yeniden yapacağım yemek de tatsız tuzsuz bir şey olacak, demiş.

Bununla beraber istemeyerek de olsa Mercan bu emre uymak zorunda kalmış. Fakat bir yandan

da bu tuz yemeyen adam, nasıl bir adamdır diye merak etmiş. Yemeği hazırladıktan sonra sofrayı kurmak bahanesiyle içeriye girmiş ve farklı kıyafetler giymiş olmasına rağmen haramîlerin reisini ilk görüşte tanımış. Onu biraz daha dikkatli gözden geçirince elbisesinin altında bir hançer gizli olduğunu görmüş.

Kendi kendine,

– Şimdi anladım, bu haydut efendimi öldürmek için buraya gelmiş, ben ona yapacağımı bilirim, diyerek odadan ayrılmış.

Bir yandan yemek pişerken, diğer yandan Mercan bir rakkase fistanı giymiş, beline de altın yaldızlı bir gümüş kemer geçirerek ucuna bir hançer takmış. Sonra Abdullah’a,

– Abdullah, al eline tefi de gidip efendimizin misafirini eğlendirelim.

Daha sonra beraberce misafirin olduğu odaya girmişler ve onları eğlendirmeye başlamışlar. Sofradakiler bu eğlenceden çok hoşlanmışlar, yalnız Hoca Hüseyin’in canı sıkılmış. Çünkü bir an evvel intikamını almak istiyormuş. Bir süre sonra Mercan, sanki yeni figürler yapıyormuş gibi hançeri elinde bir aksesuar gibi kullanmış.

Sonra tefi sol eliyle Abdullah'ın elinden kapmış ve hançeri sağ elinde tutarak seyircilerden para toplayan rakkaseler gibi tefin iç tarafını Ali Baba'ya uzatmış.

Ali Baba tefin içine bir altın fırlatmış. Mercan bundan sonra Ali Baba'nın oğluna gitmiş, o da babasının yaptığını yapmış. Mercan'ın kendisine geleceğini anlayan Hoca Hüseyin de keseye davranmış. Kesesini çıkarıp da elini içerisine daldırırken Mercan, şimşek gibi bir hızla hançerini onun göğsüne saplamış ve adamı öldürmüştü. Ali Baba ile oğlu bir çığlıktır koparmışlar.

Ali Baba,

– Ne yaptın bedbaht kız? Amacın hepimizi mahvetmek mi, diye ağlarken Mercan:

– Sizi mahvetmek için değil, kurtarmak için yaptım bunu, demiş.

Ve Hoca Hüseyin'in cübbesini kaldırıp Ali Baba'ya onun silâhlı olduğunu göstermiş.

– Bakın, demiş, iyice bakın yüzüne, sahte zeytinyağcıyı ve Kırk Haramîler'in reisini tanıyacak mısınız bakalım?

Ali Baba ağlayarak Mercan'ı alnından öpmüş.

– Mercan, sana minnettarım demiş. Umarım ki oğlum, hayran kalınacak bir metanetle iki defa bizim hayatımızı kurtaran senin gibi kızla evlenmek isteyecektir.

Delikanlı en ufak bir tereddüt göstermeden bu teklifi kabul etmiş. Sonra da haramîlerin reisinin cesedini öteki otuz yedi haydudun yanına gömmüşler.

Haramîlerin hazinelerini de şehirdeki fakirlere dağıtmışlar. Birkaç gün sonra Ali Baba, güzel bir düğünle Mercan'ı oğluyla evlendirmiş. Onlara kırk gün kırk gece düğün yaparak bütün şehre günlerce ziyafet vermiş.

Ali Baba ve ailesi o günden sonra zenginlik ve mutluluk içerisinde bir hayat sürmüşler.

SINBAD

SİNBAD'IN MACERALARI

Çok eski çağlarda, Halife Harun Reşit'in Hükümdar olduğu Bağdat'ta Hinbad adında bir hamal vardı. Bu zavallı adam o kadar yoksuldu ki yarı aç, yarı tok yaşıyordu. Açlıktan o kadar halsiz kalmıştı ki taşıdığı yükler günden güne ona daha ağır gelmeye başlamıştı. Çok sıcak bir yaz günü, yine sırtında yükü ile ağaçlıklı bir yola saptı. İyice yorulduğunda büyük bir köşkün duvarının gölgesine oturdu. Burası serin bir yerdi. Ayrıca evden müzik sesi de geliyordu. Hinbad, böyle bir yer bulabildiği için kendini çok mutlu hissetti. O sırada, köşkten çıkan uşaklardan birine bu evin kime ait olduğunu sordu.

Uşak,

– Sen bu evin denizci Sinbad'ın evi olduğunu bilmiyor musun, dedi.

Himbad içini çekerek,

– Ey Allah'ım! Şu Sinbad denen adamla benim aramda ne fark var ki, o böyle bir evde oturuyor, ben ise açlıktan ölmek üzereyim, diye söylendi.

Bu sözleri duyan Sinbad, adamı yanına getirtti. Zavallı hamal, süklüm püklüm, bu ihtişamlı köşke girince, içinin paha biçilmez eşyalarla döşenmiş olduğunu gördü. Sinbad, onu alıp sofrada yanına oturttu. Sofra çeşitli yemeklerle donatılmıştı. Himbad gördükleri karşısında şaşkına döndü. Yemek bittikten sonra da Himbad'a, durumundan neden yakındığını sordu. Himbad:

– Efendimiz, dedi, çok yorgun olduğumdan bazı saçma sapan sözler sarf ettim, ne olur beni bağışlayın, dedi.

Sinbad bunun üzerine,

– Senin yakınmalarını duymayacak kadar duyarsız biri değilim. Ama benim bu servet için, nasıl çalıştığımı, başımdan neler geçtiğini anlatırsam, şaşar kalırsın. İstersen sana bunlardan bazılarını

anlatayım da dinle, diyerek bir macerasını anlatmaya başladı.

Çok genç yaşta babamı kaybetmiş ve oldukça büyük bir mirasa konmuştum. Arkadaşlarla yiyor içiyor, eğleniyor, dünyayı umursamadan bu serveti harcıyordum. Günün birinde, paramın iyice azaldığını fark ettim. Aklımı başıma toplayıp, kalanını iyi değerlendirmeyi düşündüm. O sırada, Basra Körfezi yoluyla Hint adalarına mal götürecek bir tacire rastladım. Elimde kalan parayla biraz mal alarak tacirlerle birlikte gemiye binip yola çıktım. Yolda birçok yere uğrayarak, mallarımızı satıyorduk.

Günün birinde, karşımıza küçük bir ada çıktı. Deniz seviyesinden az yüksek olan bu ada, âdeta yeşil bir çayıra benziyordu. Kaptan, demir atarak, karaya çıkmamıza izin verdi. Sandallara binecek sahile çıktık. Kısa bir sürelik de olsa denizden kurtulmuş olduğumuza seviniyor, yanımızda getirdiğimiz yiyecekleri, neşe içinde, eğlenerek yiyorduk. Birden yer sarsılmaya başladı, biz de sallanıyorduk tabii. Gemiden bunu gören kaptan, hemen dönmemizi, aksi halde denize düşüp boğulacağımızı söyledi. Meğer bizim ada sandığımız şey

bir deniz canavarının sırtı değil miymiş? İçimizde çevik olanlar, hemen sandallara atlayıp gemiye vardılar, bazıları yüzerek kaçtı.

Ama ben hâlâ canavarın sırtından inememiş-tim. Tam o sırada, hayvan suya batınca ben de boğulmaktan kurtulmak için, suda elime geçirdiğim bir tahta parçasına sarıldım. Kaptanın sandalla gelenleri ve yüzenleri gemiye çektiğini gördüm. Benim onlara yetişmem mümkün değildi bile.

Beni göremeyince, gemi demir aldı, yelkenleri açarak uzaklaştı. Bütün gün ve gece dalgalarla savaştım. Yavaş yavaş gücümü kaybediyordum. Artık kurtulma umudum kalmamıştı. Tam o sırada, büyük bir dalga beni bir adaya attı. Kıyıya zorlukla çıkabildim. Yorgunluk ve açlıktan bitkin bir halde orada uyuyakalmıştım. Ertesi gün güneş yükselirken uyandım. Kalkıp, yiyecek bir bitki veya meyve aramaya başladım.

Önce, tertemiz bir pınara rastladım. Kana kana su içtim. Bu sayede biraz kendime geldim. Sonra yürümeye devam ettim. Birden karşıma bir adam çıkarak, orada ne aradığımı sordu. Ona başımdan geçenleri anlattım. O zaman yabancı, elimden tutarak, beni bir mağaraya götürdü. İçerde bir sürü

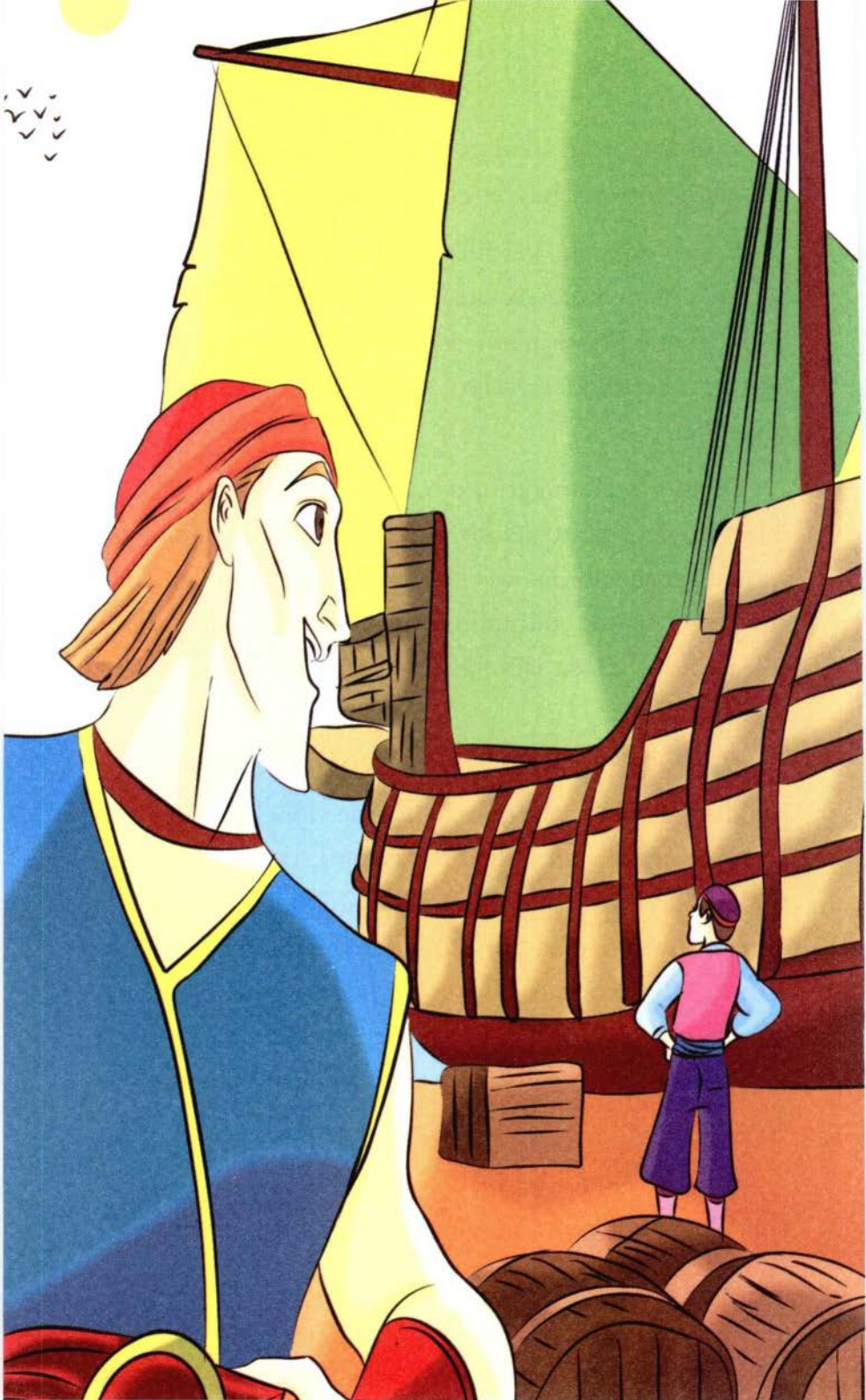
adam oturuyordu. Beni görünce çok şaşırdılar, ben de onları görünce hayret etmiştim.

Bana yiyecek verdiler, karnımı doyurdum. Sonra, onlara bu ıssız adada ne aradıklarını sordum. Bana Mihrace'nin seyisleri olduklarını, otlatmaya getirdikleri atları saraya götüreceklerini söylediler.

Seyisler oradan ayrılırken, beni de yanlarına aldılar. Böylece şehre geldik. Ertesi gün, Mihrace'nin yanına götürüldüm ve başımdan geçenleri ona anlattım. İçinde bulunduğum durumdan dolayı çok üzüldü, adada istediğim kadar kalabileceğimi söyledi.

Orada kaldığım sürede tanıştığım tüccarlara Bağdat'tan haber sordum. Ülkeme dönebilmenin yollarını araştırdım. Adanın başkenti, deniz kenarında, çok güzel bir liman şehri idi. Hemen her gün, dünyanın dört bir yanından gemiler gelirdi buraya. Bir taraftan Hintli bilginlerle görüşüyor, bir taraftan da, Mihrace ve çevresindeki prens ve kumandanların bana sordukları soruları cevaplandırıyordum.

Bir gün limanda dolaşırken bir de baktım ki yola çıktığım gemi bu limana uğramış. Hemen

gidip kaptanı gördüm. Beni tanımadı. Bu da yetmezmiş gibi beni sahtekârlıkla suçladı.

“Şu insanlara artık hiç güven olmuyor, kılığından kıyafetinden utan; bir de gelmiş, başkasının malına konmak istiyorsun.” dedi.

Uzun tartışmalardan sonra, gemideki bir iki tacirin beni tanıması üzerine, Sinbad olduğuma inandı ve mallarımı geri verdi. Üstelik o kazadan kurtulabildiğim için de beni kutladı. Emanetlerimi alıp, içinde değerli olan eşyalardan bir kısmını Mihrace’ye hediye ettim.

Mihrace, başımdan geçenleri bildiği için, bunca değerli malı nereden bulduğumu sordu. Kaybettiğim gemiyi bir rastlantı sonucu tekrar bulduğumu ve eşyalarımı aldığımı söyledim. Bunun üzerine, Mihrace hediyesi sevinerek kabul etti. O da bana güzel bir hediye verdi. Ben de, kendisinden izin isteyerek, eski gemime binip adadan ayrıldım. Yolda birçok limanlara uğrayarak sonunda Basra’ya varabildik. Uğraklarda satmış olduğum mallardan yüz bin sikke kazanmıştım.

Sinbad, burada sustu. Hinbad’a bir torba altın vererek,

– Al bunu Hinbad, dedi. Evine git, yarın aynı saatte gelersen, serüvenlerimin gerisini anlatırım.

Hamal ertesi gün Sinbad'ın söylediği saatte geldi. Lezzetli yemekler yedikten sonra, denizcinin ikinci yolculuğunu dinlemeye başladı.

– İlk yolculuğum çok maceralı geçtiğinden dolayı artık Bağdat'a yerleşmeye karar vermiştim. Ne var ki, bu sakın ve tembel hayat bir süre sonra canımı sıkmaya başladı. Bu kez daha iyi bir gemi bularak, tekrar yola çıktım. Adadan adaya uğrayarak, mallarımızı satıyorduk. Günlerden bir gün, bir adanın önüne demir attık. Karaya çıktığımızda her tarafın çeşitli meyve ağaçlarıyla dolu olduğunu gördük. Ancak adada tek bir insana bile rastlamadık. Buna çok şaşırmıştık. Arasından dereler geçen çayırların ortasından yürüyerek çiçekler topluyor, meyveler koparıyorduk. Sonra hepimiz bir tarafa çekilip, beraberimizde getirdiğimiz yiyeceklerimizi yemeye başladık.

Ben büyük bir ağacın gölgesinde oturmuştum. Karnım doyunca üstüme bir ağırlık çöktü ve uyu-ya kalmışım. Uyandığımda bir de ne göreyim? Benim gemi demir alıp gitmiyor mu? Benimle beraber karaya çıkan tacirleri aradım, onlar da

gitmişti. O zaman, kendi kendime çok kızdım. İlk yolculuğumdan sonra, niçin denizlere açılmıştım ki? Yeteri kadar para kazanmamış mıydım sanki? Ama son pişmanlık para etmediğine göre, buradan kurtulmanın yolunu aramaktan başka yapacak şey yoktu.

Etrafıma bakınmaya başladım. Birden uzakta kubbe şeklinde beyaz bir taş gördüm. Oraya doğru yürümeye başladım. Yaklaştıkça bunun gerçekten bir kubbe olduğunu fark ettim. Etrafını dolaşıp, içine girecek bir kapı aradım, ama yoktu. Tepesine tırmanmak istedim, beceremedim.

Güneş tam batarken, başımı kaldırıp havaya baktım. Kocaman bir kuşun bana doğru geldiğini gördüm. Denizcilerin çoğu kez “Taş Kuşu” diye bir yaratıktan söz ettiklerini duymuştum.

Demek bu kubbe şeklindeki nesne de onun yumurtası idi. Sürünerek yumurtanın altına saklandım. O sırada kuş da yumurtanın yanına indi. Hemen sarığımı çıkarıp bir ucunu kuşun, ağaç gövdesine benzeyen ayağına bağladım, öbür ucunu da belime doladım. Böylece, sabahleyin “Taş Kuşu” uçarken beni de buralardan alıp götürecekti. Bütün geceyi bu şekilde geçirdikten sonra,

ertesi sabah, güneş doğmadan Taş Kuşu havalandı. Ben de kuşla birlikte havalanmışım. O kadar yüksekten uçuyordu ki, aşağısını göremiyordum bile. Sonra kuş aniden inişe geçti ve kocaman bir yılanı yakaladı. Ben de vakit kaybetmeden, hemen sarığımı çözdüm. Aksi halde, ya kuşla tekrar havalanacaktım ya da onun yakaladığı yılan canının acısını benden çıkaracaktı.

Bulunduğum yerin etrafı dağlarla çevrilmişti. Bu dağlar o kadar yüksekti ki, tırmanmama imkân yoktu.

Yani o ıssız adadan kurtulmamın bir yararı olmamıştı. Vadideki patika yolda yürümeye başladım. Yerlerde taş yerine elmaslar vardı. Hele içlerinde, öylesine kocaman ve parlakları vardı ki bir ara rüyadayım sandım. Fakat burası da tehlikesiz değildi. Biraz ileride her biri bir fili yutacak irilikte yılanlar, kayaların arkasına çöreklenmiş uyuyorlardı.

Bunlar, en büyük düşmanları olan taş kuşlarından kaçmak için, gündüzleri kayaların arkasına saklanıyor, gece ortaya çıkıyorlardı. Bütün gün vadide dolaştım ve bu yılanlardan yüzlerce gördüm. Hepsi de kayalıkların aralarında uyuyorlardı.

Emin sandığım bir yerde oturup dinlenmek istedim. Gece olunca da, bir mağara buldum, ağzına da büyük bir taş kapattım. Böylece yılanlardan korunacaktım. Ne var ki, bütün gece korkudan gözlerimi kapayamadım. Dışarıda ısıklık çalarak dolaşan yılanların seslerini duyuyordum. Sabah olunca mağaramdan çıktım. Ama o kadar yorgun ve uykusuzdum ki, bir köşeye oturmamla uyumam bir oldu. Uykumdan bir gürültü ile uyan-dım. Dağların tepesinden, koca koca et parçaları yağıyordu.

O zaman denizcilerin anlattıkları aklıma geldi. Tacirler, bu vadideki elmasları alabilmek için, bu etleri atıyorlar ve elmaslar bunlara yapışıyordu. Sonra da kartallar gelip bu etleri topluyor ve yuvalarına götürüyorlardı. Tacirler de, bağırarak veya sopalarla kartalları yuvalarından kovuyor ve elmasları onların yuvalarından alıyorlardı. O zaman ben de kocaman bir butu aldım, sarığıma bağlayıp belime doladım ve yüzükoyun yatıp bekledim.

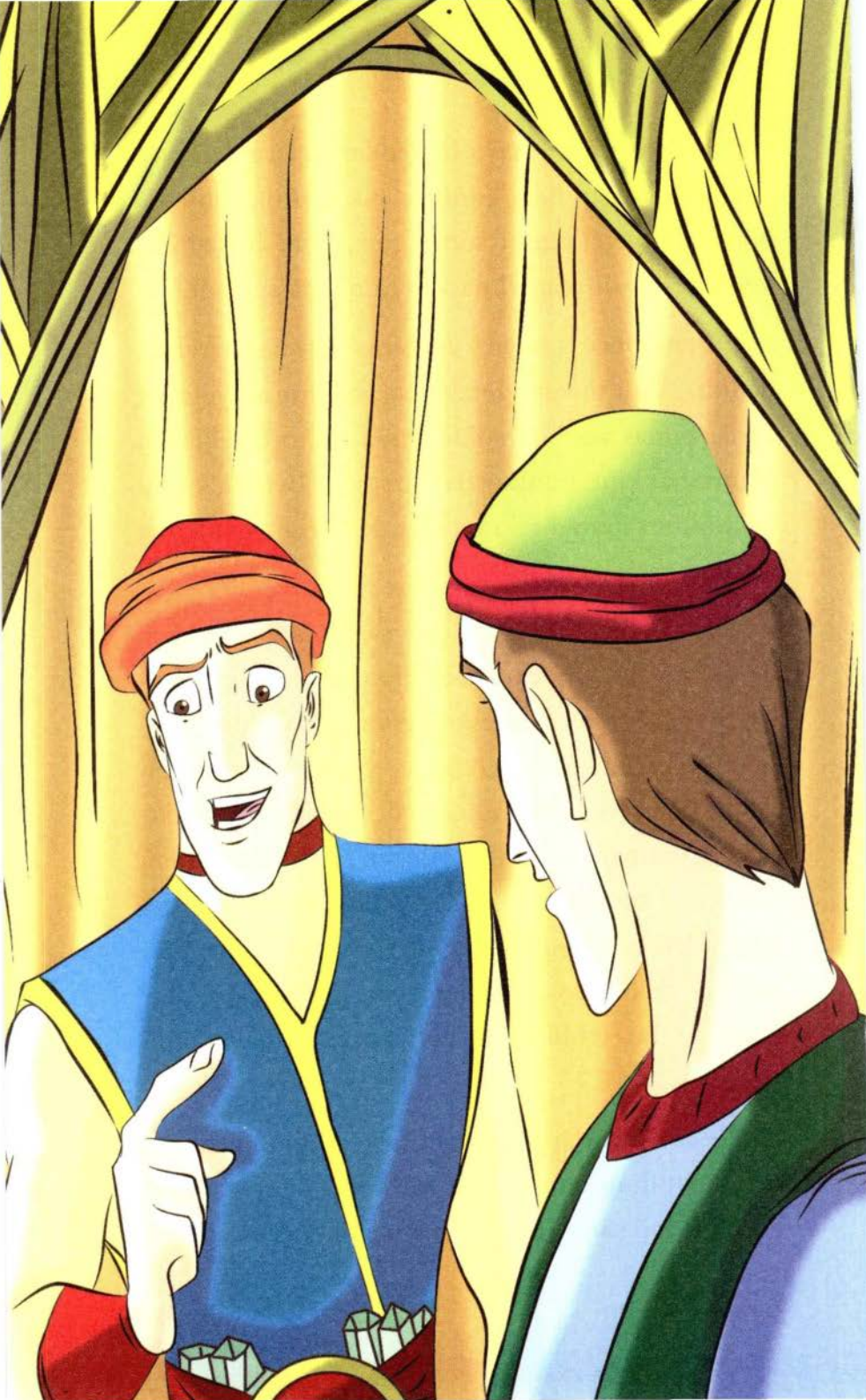
Biraz sonra kartallar etlere saldırmaya başladılar, içlerinden en iri olanı da gelip beni butla beraber kaldırdığı gibi yuvasına götürdü. Tacirler gene gelip bağırıp çağırmaya, kartalları ürkütüp

yuvalarından kaçırmaya başladılar. İçlerinden biri, yuvaya yaklaşıp beni görünce çok şaşırdı, sonra da oraya nasıl geldiğimi soracağına, beni hırsızlıkla, kendilerine ait olan elmasları çalmakla suçladı.

“Beni önce tanıyın ve biraz nazik davranın, dedim. Üzülmeniz gerekmez, hepimize yetecek kadar elmas var bu vadide. Ama bu topladıklarım benim hakkım, bunları alamazsınız.” Ben sözlerimi bitirdikten sonra öteki tacirler de kartal yuvalarına yaklaştı.

Hikâyemi dinleyince çok şaşırdılar, ama yine de ne zekâmı, ne de yürekliliğimi takdir etmediler. Beni alıp kendi meskenlerine götürdüler. Kuşağımdaki elmasları görünce, bugüne kadar bu denli büyük ve parlak elmas görmediklerini açıkladılar. O zaman, benimle ilgilenen tacire, bunlardan hangisini beğenirse alabileceğini sordum. O da, içlerinden en büyüğünü seçti ve bunun, ömrünün sonuna dek yetecek kadar para getireceğini, bir daha da bu tehlikeli yolculuklara çıkmayacağını söyledi.

Geceyi tacirlerin kampında geçirdim. Tehlikeden kurtulmuş olmama bir türlü inanamıyor, hayal gördüğümü sanıyordum. Evime döndüğüm zaman

da, fakirlere bol miktarda para dağıttım. Artık bu kazandıklarımla ömrümün sonuna kadar yetinmeğe ve bir daha serüven yaşamamaya karar verdim.

Bunun üzerine Sinbad, Hinbad'a bir kese altın daha vererek ertesi gün aynı saatte gelmesini söyledi.

Himbad gelince tekrar anlatmaya başladı:

– Üçüncü yolculuğa çıkış sebebim ikincisiyle aynıydı. Zengindim ama tembellikten sıkılmıştım.

Büyük Okyanus'ta tutulduğumuz fırtına, bizim gemiyi bir adaya attı. Kaptan bu adanın vahşi cücelerle dolu olduğunu, onlara karşı koymamamızı, aksi halde hepimizi öldüreceklerini söyledi. Bir de baktık ki, saçları sakalları kızıl renkte, yerden bitme bir sürü cüce bize doğru geliyor. Hepimizi alıp bir saraya götürdüler.

İhtışamlı bir bina olan sarayın içine girince, bir tarafta insan kemikleri, bir tarafta da pişmiş etler gördük. Korkumuz daha geçmeden, kapılardan biri açıldı ve iri yarı, çam yarması bir dev girdi içeri. Devin rengi simsiyahtı, kıpkırmızı alnının ortasında da bir tek gözü vardı. Keskin, uzun dişleri

çenesine kadar iniyor, alt dudakları ise göğsüne kadar geliyordu. Bu korkunç yaratığın karşısında, korkudan âdeta taş kesilmiştik.

Beni ensemden tutup kaldırdı, uzun uzun inceledikten sonra pek cılız bulmuş olacak ki bir tarafa attı. Öteki arkadaşları da pek beğenmedi. İçimizde en semiz olanımız kaptan olduğundan, onu şişe geçirip ateşte bir güzel kızarttı, sonra da oturup yedi. Karnı doyunca da yatıp uyudu. Şaşkınlık ve korku ile dona kalmıştık. Ertesi sabah dev çıkıp gidince ondan öç almak için plânlar kurduk.

Gece tekrar içimizden birini yiyip, uykuya dalınca, elimize geçirdiğimiz şişleri ateşte kızdırıp, tek gözüne saplayıverdik. Önce bizleri yakalamaya çalıştı, sonra acı ve öfkeyle korkunç sesler çıkararak çekip gitti.

Bizler de vakit kaybetmeden sahile koştuk. Niyetimiz, parçalanan gemimizin tahtalarıyla kendimize sallar yapmaktı. Gerekirse onlara binip kaçacaktık. Sonra böyle bir yolculuğun sakıncalı olacağını düşündük. Dev in de sesini duymadığımızıza göre, ölmüş olduğuna karar verdik.

Sabahleyin güneş iyiden iyiye yükselmişti. Adadan kaçmayı düşünürken kör ettiğimiz dev in

yanına iki dev daha alarak bize doğru geldiğini görmeyelim mi? Hemen tahtalara sarılıp oradan ayrılmaya çalıştık. Ancak devler bizi ellerinden kaçırdıklarına kızıp koca koca taşlar yağdırmaya başladılar üzerimize. Arkadaşlardan bir kısmı tahtalar parçalandığından, denize düşüp boğuldular. Benden başka iki kişi daha kurtulmuştu.

Sal olarak kullandığımız tahtaların üstünde gece gündüz demeden, dalgalarla boğuşarak, sonunda kendimizi bir adaya atabildik. Burada da çok bol meyve ağaçları vardı. Geceyi kumsalda geçirmeye karar verdik. Karnımızı meyvelerle doyurduktan sonra kumlara uzanıp uyuduk. Birden gece yarısı bir gürültüyle uyandık. Olağanüstü irilikte bir yılan korkunç sesler çıkararak bize yaklaştı ve arkadaşlardan birini gözümüzün önünde yutuverdi.

Ben ve yanımdaki adam hemen bir ağaca tırmandık ve geceyi orada geçirdik. Ama sabaha karşı yılan sürünerek ağaca çıktı ve aşağı dallardan birinde oturan öteki arkadaşı da yuttu ve oradan uzaklaştı. Güneş doğuncaya kadar ağaçtan inmedim, canavarın gittiğinden iyice emin olduktan sonra gidip çevrede ne kadar dal, odun, çalı, çırpı

varsa toplayarak demetler yaptım ve ağacın çevresine yığdım.

Gece olunca canavar, bu kez beni yemeye geldi. Ancak yaptığım barikatları aşamadı. Sabah olunca da çaresiz kalıp oradan uzaklaştı. Ben ise bir süre daha yerimden kımıldayamadım. Sonra inip deniz kıyısına gittim. Pek umudum olmamakla beraber, belki bir gemiye rastlarım diye düşünüyordum.

Birden uzaktan bir gemi gördüm. Sarığımı çıkarıp işaretler etmeye başladım. Şansıma, tacirlerden biri işaretimi gördü ve gemi adaya yaklaşmaya başladı. Biraz sonra da kaptan bir sandal yollayarak beni aldirttı. Gemideki tacir ve tayfalar, etrafımı sardılar. Bu ıssız adaya nasıl düştüğümü anlamak için sabırsızlanıyorlardı.

Onlara başımdan geçenleri anlattıktan sonra, yanımıza gelen kaptanın beni bırakıp giden geminin yardımcı kaptanı olduğunu gördüm. Adam çok dürüstmüş ki, tüm mallarımı saklamıştı.

Mallarımı bana geri verdikten sonra, üzerime giymek için en güzel giysilerinden birini de hediye etti. Kendisine teşekkür ettim. Yolumuza devam

ederek Basra'ya geldik. Döndüğümüzde yine çok para kazanmıştım. Hemen yoksullara bir kısmını dağıttım ve kendime de büyük bir konak aldım.

Sinbad hikâyesini bitirince, Hinbad'a bir kese altın vererek ertesi günü gene gelmesini söyledi.

Hinbad gelince Sinbad tekrar anlatmaya başladı.

– Eğlenceli günler, bir süre sonra bana çekmiş olduklarımı unutturdu ve yeniden yolculuk yapmaya kalktım. Bir sürü mal satın alıp, en iyi limanlardan birine gittim. Artık bir kaptanın emrinde olmak istemiyordum. Kendime bir gemi yaptırmak istedim. Bir süre sonra gemi hazır oldu, mallarım gemiyi doldurmadığından, değişik ülkelerden tacirleri de mallarıyla birlikte gemiye aldım.

Rüzgârın müsait olduğu bir gün, yelkenleri açıp denize açıldık.

Uzun bir yolculuktan sonra, ıssız, kurak bir adaya indik. Orada, daha önce görmüş olduğum, Taş Kuşu yumurtası bulduk. Cıvciv, yumurtayı çatlatmış çıkmak üzere iken, benimle birlikte gelen tacirler, balta ile yumurtayı kırıp cıvcivi çıkardılar ve kızartıp yediler. Benim tüm direnişlerim para etmedi, sözümü dinlemediler.

Tam yemeklerini bitirecekleri sırada, ta uzaklardan iki kocaman bulut göründü. Tutmuş olduğum gemi kaptanı, bunların dişi ve erkek Taş Kuş olduklarını ve yavrularının yanına geldiklerini söyledi. Eski denemelerinden de bildiği gibi, bunların büyük bir tehlike olduğunu, hemen sandallara binip gitmemizi, yoksa büyük felâketler olabileceğini söyledi. Hemen gemiye dönüp, yelken açtık. İki kuş da o sırada, adaya, yumurtanın yanına gelmiş, yavruyu bulamayınca çekip gitmişlerdi. Ama az sonra onların, ayaklarıyla koca koca kaya parçaları tutarak bize doğru geldiklerini gördük.

Kuşlardan biri kaya parçasını üstümüze attı. Dümenci usta bir manevrayla gemiyi taştan kurtardı. Kaya denize düştü su ikiye yarıldı. Ama ikinci kuşun attığı kaya, geminin tam ortasına isabet ederek gemiyi parçaladı, içindekiler de denize düşüp boğuldular.

Elime geçirdiğim bir tahta parçasına sarılarak kâh sağ kolumla, kâh sol kolumla yüzerek, sonunda bir adaya rastladım. Adanın kıyıları çok kayalıktı. Sahile erişmekte çok zorluk çekmekle beraber sonunda adaya çıkmayı başarabildim. Önce, otların üstüne yatıp dinlendim, sonra da adayı keşfe çıktım.

Her taraf ağaçlıktı. Kimi ağaçlarda meyveler ham, kiminde olgundu.

Şırl şırl akan dereler buldum. Meyveleri yedim, buz gibi sudan içtim. Gece olunca kendime uygun bir yer bulup çimenlerin üstüne uzandım. Ancak saatlerce gözüme uyku girmedi. Hem bir tehlike ile karşılaşmaktan korkuyor, hem de rahat evimde oturmayıp, bu serüvenlere atıldığım için kendime kızıyordum.

Gün ağarınca, korkum da azaldı, kalkıp, ağaçlı yollarda yürümeye başladım. İlerlerken ihtiyar, ve sakat bir adama rastladım. Dere boyunda, bir kayanın üstünde oturmuştu. Önce onu benim gibi deniz kazasına uğrayanlardan biri sandım. Yanına gidip selâm verdim, o da bana halsiz bir şekilde başını salladı. Neden böyle kıpırdamadan oturduğunu sordum. Cevap vermedi, ancak işaretle kendisini sırtıma almamı ve derenin yanına götürmemi istedi.

Benden yardım istediğine inanarak, onu sırtıma aldım. Ama adam kötü biri imiş, sırtıma binmesiyle birlikte iki bacağına boynuma öyle bir dolayıp sıktı ki, az kalsın boğuluyordum. Arada bir nefes alabilmem için bacaklarını gevşetiyor, sonra soluk

almadığımı görünce, topuğu ile mideme vuruyor ve gene yola devam ediyorduk. Bu şekilde bütün gün yürüdük. Gece yattığım zaman, adam yine bacaklarını boynumdan ayırmıyordu. Her sabah beni tekme ile uyandırıyor ve durmadan, o sırtımda olduğu halde yürüyorduk.

Bir sabah yolda su kabakları gördüm, ağaçtan düşmüş olacaktı. En irisini alıp içine üzüm suyu sıktım. Su kabağını iyice doldurduktan sonra, yolun kenarında kuytu bir yere bıraktım. Birkaç gün sonra bu üzüm suyu şaraba dönüşmüştü. Adam bu şarabı içmek istedi.

Kabağı adama verdim. İçindeki bütün şarabı bir anda içti. Sonra da sızdı, bacaklarını gevşetiverdi. Ben de hemen fırsattan yararlanıp ondan kurtuldum ve büyük bir taş alıp kafasını ezdim. Bu belâyı atlatabildiğime çok sevinmiştim. Oradan ayrılıp kumsala doğru yürümeye başladım. Ada açıklarında demirlemiş bir geminin mürettebatı, karaya çıkmış su alıyorlardı. Beni görünce çok şaşırdılar. Ben de onlara başımdan geçenleri anlattım. “Sen dediler, bilmeden, ihtiyar Deniz Adamı’na rastlamışsın. Doğrusu şansın varmış. O, yakaladığı kurbanını öldürmeden bırakmazdı.

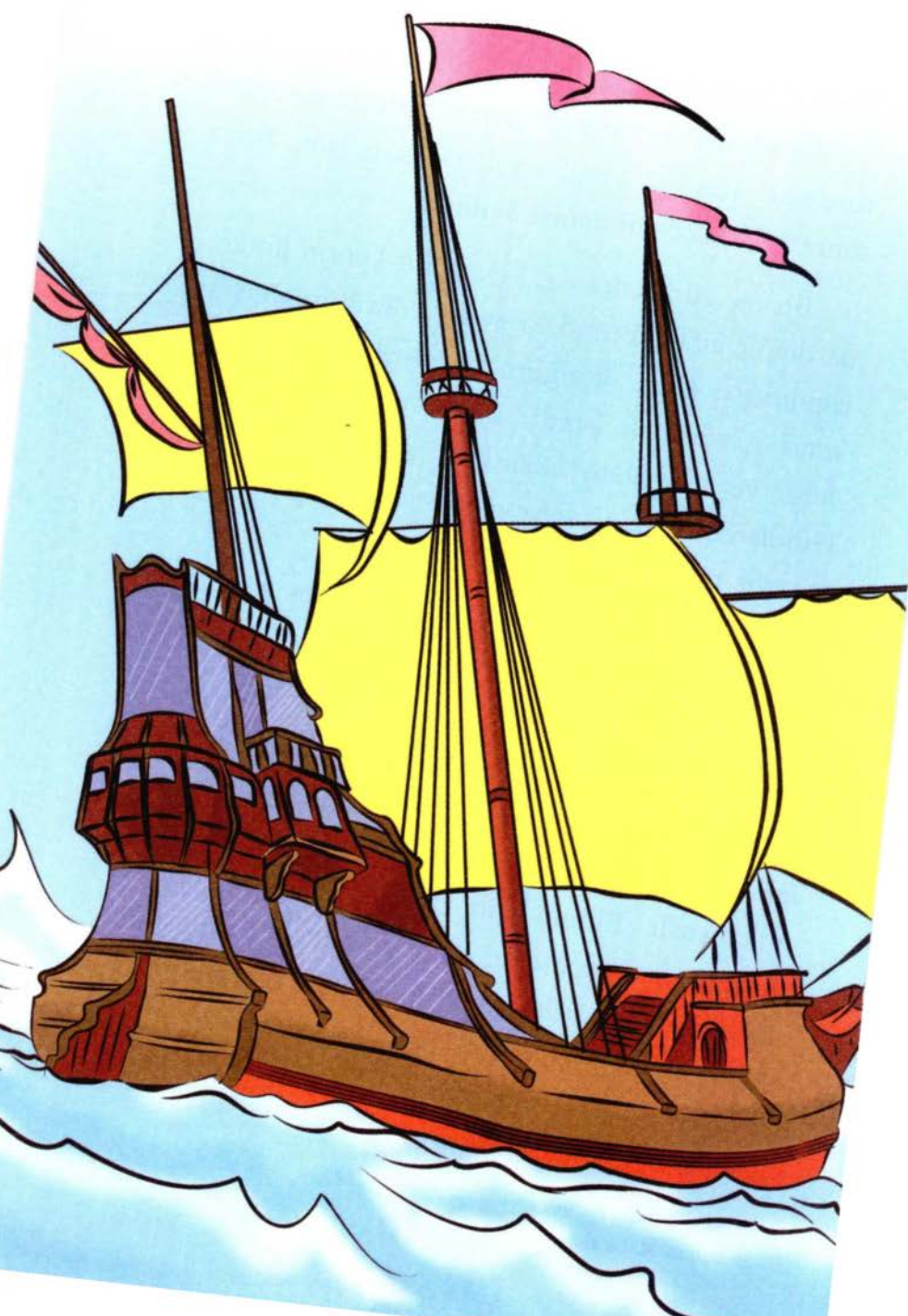
Buraya gelen gemiciler, tek başlarına adanın iç kısımlarına gitmezler.”

Bu sözleri söyledikten sonra beni gemiye götürdüler. Kaptan beni nezaketle karşıladı. Biraz sonra yelken çözüp denize açıldık.

Birkaç gün sonra da, büyük bir kentin limanına demir attık. Buradaki evler, yontulmuş taştan yapılmıştı. Dost olduğum tacirlerden biri, bana, kenti gezdirmek istedi. Elime büyük bir torba verdi ve bir takım adamlarla tanıştırdı. Bunlar, Hindistan cevizi ticareti yapıyorlardı. Bana birlikte ceviz toplamayı önerdiler.

Dostum: “Onlarla git, dedi, onların yaptığını yap; ama sakın yanlarından ayrılma. Aksi halde hayatın tehlikeye girer”

Yanımıza yiyeceklerimizi alarak, yola çıktık. Sonunda bir ormana geldik. Hindistan cevizi ağaçları çok yüksek olduğundan, ağaca tırmanmak imkansızdı. Bunun için tacirler, dallarda oturan maymunlara taş atıyor, onlar da öfke ile Hindistan cevizlerini bize fırlatıyorlardı. Böylece torbalarımızı doldurup, kente döndük. Ben de öteki tacirler gibi, cevizleri satıp, tekrar ormana döndüm. Bu şekilde bir hayli para kazanmıştım.

Beni bu limana getiren gemi, fazla Hindistan cevizi yüklemiş olduğundan beni almadı. Arkadan gelecek olana binecektim. O gemi limanda işi olduğundan geç hareket etmesi gerekiyordu; birkaç gün orada beklemek zorunda kaldım. Geminin işi bitince, yelkenleri açıp yola çıktık. İlk uğradığımız, bol biber yetişen bir ada oldu. Oradan 'Komari' adasına geldik.

Burada tahtası çok değerli olan, bol miktarda 'Ödağacı' vardı. Cevizlere karşılık, 'Ödağacı' ve biber aldım. Özel dalgıçlar tutup, iri ve parlak, değerine paha biçilmez inciler toplattım. Artık yükümü doldurmuştum. Böylece Bağdat'a döndüm. Kazancımın yüzde onu ile bağış yaptım ve yorgunluğumu gidermek, başımdan geçenleri unutmak için de kendimi eğlenceye verdim. Bunu da hak etmiştim.

Hikâyesine burada son verdikten sonra Sinbad, konuğuna bir kese altın daha vererek, ertesi gün aynı saatte buluşmak üzere, adamı evine gönderdi.

Biraz dinlendikten sonra, bende yolculuk yine özlemi baş gösterdi. Akraba ve dostlarım buna şiddetle karşı çıktıkları halde, ben yol hazırlıklarına başladım. Bu kez, İran ve Hint adalarına gidip,

oradaki büyük bir limandan, çok uzun bir yolculuğa çıkacak bir gemi buldum. Gemi haftalarca kara görmeden yoluna devam ederken bir gün kaptan telâş içinde gelip,

“Yandık,” dedi. “Bir akıntıya kapıldık. Dümeni idare edemiyorum. On, on beş dakika sonra hepimiz parçalanacağız.” dedi ve tayfalara, bazı emirler yağdırdı. Ama ne var ki yelkenlerin ipleri birden koptu, direkler devrildi ve bizim gemi, dalgalara kapılıp, dik ve yüksek bir dağın eteğine çarpıp parçalandı. Bu kaza neticesinde kendi canımızdan başka, biraz yiyecek ve mallarımızın bir kısmını kurtarabildik. Tehlike ortadan kalkmışa benziyordu. Can kaybımız çok azdı. Kaptan,

“Allah bizi korudu şimdilik, dedi. Ama öylesine kötü bir yere düştük ki, bu kayalara çarparak parçalanan gemilerden hiç kimse sağ kalmamıştır. Şimdi mezarlarımızı kazıp beklemekten başka yapacak bir şeyimiz yok.”

Kaptanın bu sözleri bizleri çok duygulandırmıştı. Bulunduğumuz yer, büyük bir adanın kıyısı idi. Burada daha önce batan gemilerden arta kalan birçok değerli eşya bulduk. Bu durum üzüntümüzü ve umutsuzluğumuzu daha da arttırıyordu.

Buradaki dağın çok ilginç bir yanı da taşlarının kristal ve yakuttan olmasıydı. Burada ağaçlar da yetişiyordu. Buradaki ödağacı daha önce gördüklerimden çok daha güzeldi. Her yerde nehirler yatağından çıkıp, denize dökülür. Oysa burada tatlı su olduğu halde nehir denizden çıkıp karanlık bir mağaraya dökülüyordu. Hiçbir geminin de adaya sağ salim yaklaşmasına imkân yoktu.

Ayrıca, dağa tırmanma imkânımız da yoktu. Çevremizde gördüğümüz, insan kemikleri ve gemi parçalarından kaptanın hiç de sözlerini abartmadığını anladık. Demek hepimiz yavaş yavaş ölüme doğru gidiyorduk ve sabırla sıramızı bekleyecektik.

Günler geçtikçe, yiyeceklerimiz azalıyor, arkadaşlar açlıktan birer birer ölüyorlardı. Sonunda, geride bir tek ben kalmıştım hayatta. Yiyeceklerimi çok hesaplı yediğim için, daha bir süre yetecek kadar yemeğim vardı. Böylece son arkadaşımı da gömdükten sonra, kendi mezarımı kazmaya başladım. Kazmasına kazdım ama, benden sonra kimse kalmadığından beni kim gömecekti?

Bir taraftan da kendime kızıyor, felaketimi kendim hazırladığımı, bu son yolculuğa çıkmaktan duyduğum pişmanlığı, ellerimin parmaklarını

ısrarak düşünüyordum. Allah bir kez daha bana acımış ve büyük mağaraya akan nehrin kıyısına gitmek fikrini aklıma sokmuştu. Kendi kendime, “Bir yeraltından akan nehrin kuşkusuz bir taraflarda, bir çıkışı olacaktır.” dedim.

“Eğer, kendime bir sal yapar ve kendimi nehrin akıntısına koyuverirsem, beni ya ıssız bir yere götürecektir, ya da batıp boğulacağım. Boğulursam bir şey kaybetmiş olmayacağım, sadece ölüm şeklim değişmiş olacak.

Böyle düşündükten sonra, hemen sal yapmak için tahta parçalarını toplayıp, birbirlerine bağladım. Burada tahta ile telden bol bir şey yoktu. Sonunda çok sağlam bir sal yapabildim. İşim bittikten sonra sala yakutlar, zümrütler, amberler, kristaller, daha birçok eşya doldurdum ve kendimi, Allah’a emanet edip, nehrin akıntısına bırakıverdim sandalı.

Mağaraya girince her taraf birden karardı. Böylece birkaç gün karanlıkta yüzdü bizim sal. Mağaranın içi o kadar alçak idi ki, salda oturamıyor, yolculuğuma uzanarak devam etmek zorunda kalıyordum. Aksi halde kafamı bir yerlere çarpıp ölebilirdim. Son yiyeceklerim de bitmişti. Artık

bende güç kalmamış ve bayılmıştım. Kendime geldiğimde, geniş bir ovada olduğumu, salımın da nehrin kenarında bağlı durduğunu gördüm.

Birçok yerli çevremi sarmıştı. Ben hemen ayağa kalkarak onlara selâm verdim. Anlamadığım bir dilde bana bir şeyler söylüyorlardı. Ben kurtulmanın sevinci ile yüksek sesle Arapça, Allah'a şükürler ettim. İçlerinden biri Arapça biliyormuş. Dua ettiğimi, beni kurtardığı için şükürler ettiğimi duyunca "Kardeşim!" dedi. "Rica ederim bizlere hikâyeni anlat, şüphesiz çok ilginç bir hikayen olmalı. Bu nehirden nasıl geçtin? Nereden geliyorsun?"

Onlardan, önce biraz yiyecek istedim ve meraklarını gidereceğimi söyledim. Başımdan geçenleri anlattıktan sonra, onların şaşkın halleri görülecek şeydi.

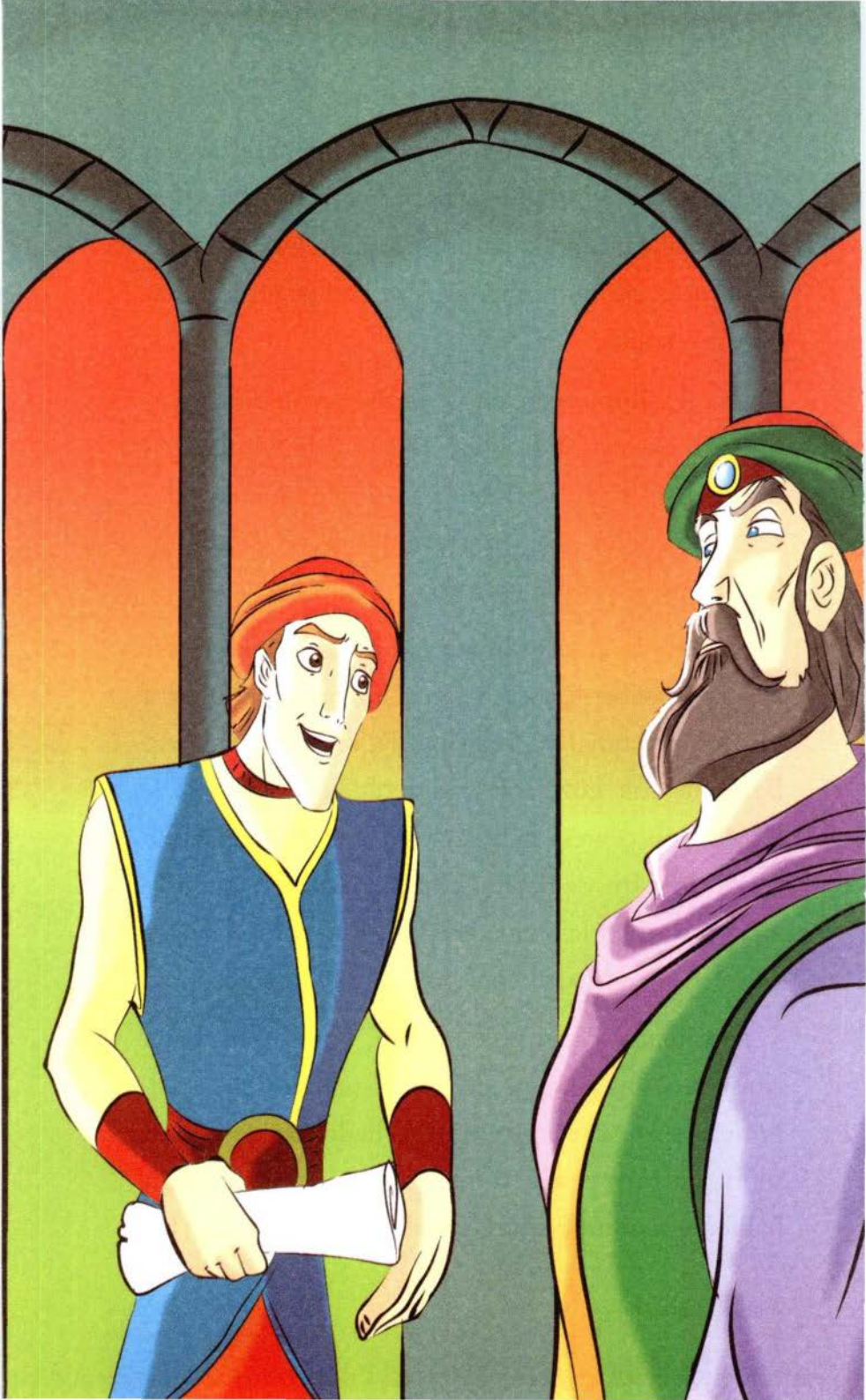
Sonra bir at getirdiler ve beni krallarının yanına götürdüler. Meğer Yüce Allah'ın sevkiyle geldiğim bu adanın adı Serendib'miş. Kralın huzuruna çıkınca hemen yere eğilip, eteğini öptüm. Ama o, beni yerden kaldırıp, yanına oturttu. Önce adımı sordu, ben de "herkes bana Denizci Sinbad der, çok seyahat ettiğimden olsa gerek..." dedim ve serüvenlerimi anlatmaya başladım...

Kral, bir taraftan beni dinliyor, bir taraftan da, getirmiş olduğum mücevherleri inceliyordu. Ben tekrar ayaklarına kapanıp, “Majesteleri, haddim olmayarak bu mücevherleri size hediye etmek istiyorum, dedim.”

Kral gülümseyerek, “Ben sana kıymetli hediyeler vermek niyetinde idim. Beni çok duygulandırdın dedi. Sonra da” Beni subaylarına emanet ederek, yatacağım yerin gösterilmesini ve istediğim, her şeyin alınmasını emretti.

Serendib Adası ılıman iklimin yaşandığı bir yerdi. Bu sebeple gece ve gündüz, aynı uzunlukta idi. Adanın boyu ve genişliği de, seksen fersah idi. Başkent, çok güzel bir vadide adanın ortasındaydı. Adanın çevresi dünyanın en yüksek dağları ile çevrili idi. Bu dağlarda, elmas madenleri, yüksek ağaçlar, özellikle sedir ağaçları, her türlü bitkiler vardı. Ayrıca burada inci avcılığı da yapılıyordu.

Başkentte bir süre kaldıktan, Krala artık bana izin vermesini, ülkeme dönmek istediğimi nezaketle rica ettim. Bana çok değerli hediyeler verdikten sonra, gitmeme izin verdi. Aynı zamanda, benim halifeme verilmek üzere bir de mektup verdi. “Bu

hediyelerle, mektubumu, halifenize veriniz, onun sadık bir dostu olduğumu bilmesini istiyorum.” dedi.

Güzel bir yolculuktan sonra, sonunda Basra’ya gelebildik. Ben oradan doğru Bağdat’a geçip, halifeye, kralın mektubunu verdim. Uzun uzun kendisine Hint adalarını, insanlarını ve insanların âdetlerini anlattım.

Halife Harun Reşit anlattıklarımı ilgi ile dinledi. Maceralarım Harun Reşid’in o kadar hoşuna gitmişti ki, yazıcısını çağırıp, benim anlattıklarımı, not etmesini ve hazineye kaldırmasını emretti. Sana anlattığım bu hadiselerin hepsi şimdi halifenin özel kütüphanesinde yazılı duruyor. Bizler bu dünyadan göçüp gittikten sonra da herkes benim yaşadıklarımı öğrenme imkânı bulacak.

Hint adalarına yaptığım bu son yolculuk canıma tak etmişti. Öyle ölüm tehlikeleri atlatmış öyle yorulmuştum ki artık bundan böyle seyahat etmeme kararı aldım. Artık denizden, korsandan, yılandan, yüzerek karaya çıkmaya çalışmaktan ve daha başka başıma gelen felâketlerden korkmama gerek kalmamıştı. Yaptığım yolculuklar da beni haddinden fazla yormuştu. Bu arada elde ettiğim

servetin haddi hesabı yoktu. Basra'da halifeden sonra en zengin kişi bendim artık.

Sinbad, sözlerini burada tamamlayarak Hinbad'a döndü.

– Sen hiç hayatında bunca felâkete uğramış, başına bunca işler gelmiş birini duymuş muydun? Bunca maceradan sonra şimdi benim de rahat ve sakin bir hayat yaşamaya hakkım yok mu, dedi.

Hinbad, eğilerek saygı ile Sinbad'ın elini öptü.

– Sizin çektiklerinizin yanında benimki hiç kalıyormuş. Ben de kendi çektiklerimi sıkıntı zannedyormuşum, dedi.

Sinbad, ona gülümseyerek bir kese altın daha verdikten sonra:

– Bu sofrada her gün senin yerin hazır olacaktır, dedi. Denizci Sinbad'ın dostluğuna her zaman güvenebilirsin.

ALİ BABA ve KIRK HARAMİLER

Sevgili kitap dostları,

Annelerinin masallarıyla büyüyen eski zaman
çocukları, internet ve televizyonlardaki vahşet
programlarıyla büyüyenlerden daha mutluydu.
Artık anneler masal anlatmıyor ama bu masal
kitapları var elinizde...

Anne sıcaklığını hissedeceksiniz bu kitapları okurken.
Kötülerin şahsında kötülerden nefret edip,
iyilerin tarafı olacaksınız.

Bu masallar sizi, insanın öz mayasındaki
güzelliklere götürecektir.
Kötülüklerden nefret edip; iyiliğe ve güzelliğe
yöneleceksiniz.

Gökten üç elma düştü...
Bu üç elmadan bakalım sizin payınıza
hangisi düşecek...
İyi okumalar...

ISBN 978-605-4189-31-1

9 786054 189311